

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ΄ ΜΑΡΤΙΟΥ

Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ ἐναντι τοῦ Κήπου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ὁ πρῶτος βίβλος τοῦ κ. Σαλτέπα (Ἀπόρρητον) ὑπὸ Θ'.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι : Ἡ ζωὴ ἐν Ἀθήναις—Πεντακονταετηρίαι τῆς Ἀμαλθείας—Ἡ Τερρακῆ.
- Ὁ νόμος τῆς Ρεζλάμας, ὑπὸ Ψδ.
- Ἀγριοῦλουδα : Ἡ Περδικούλα—Ἡ Παπαδοπούλα (ποίησις) ὑπὸ Ι. Πολέμη.
- Ἱστορία τῶν γραπτῶν ἀγγείων Hodder Westropp (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) ὑπὸ Α. Καράλη.
- Ἡ ποίησις καὶ ἡ πραγματικότης. (Κατὰ τὸ Τσεχικόν) τοῦ Vrhlicky (Μετὰφρ. Κ').
- Ἡ ἐξ ἰσῶν Ἀνοδοδεσμῆ. Διήγημα Ch. Bourgaull-Ducoudray (Μετὰφρ. Α').
- Εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδος.
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
- Νέα βιβλία.

Ο ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΣΑΛΤΕΠΑ

(Ἀπόρρητον)

Α.

Ὁ κύριος Τροχιλῆς εἶνε ἀρχαῖος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, Τμηματάρχης ἐντιμος καὶ τύπος ἀκριβείας. Ἀπὸ νεότητος τρυφερᾶς ἐμαθήτευσεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς πείρας, καὶ βαθμηδὸν διεπλάσθη ἐντριβέστατος ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ὑπηρεσίας, ὡς τὸν βλέπομεν σήμερον. Ἡ κεφαλὴ του εἶνε δοχεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔχουσιν ἀποταμιευθῆ μεθοδικῶς ὅλοι οἱ Οἰκονομικοὶ νόμοι τοῦ Κράτους, καὶ δύναται εἰς πρώτην νύξιν δοθεῖσαν νὰ σὰς ἀναφέρῃ ἀπὸ στήθους ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἱερογλοφικὰ σημεῖα διακρίσεως τῶν νόμων λ. χ. ΨΦΓ, ΡΛΘ, ΧΩΠ, τῶν ὁποίων, καὶ μόνη ἡ ἰδέα ἀπομνημονεύσεως ὠθεῖ ἐν ἀπογνώσει εἰς ἀπανενοημένον κίνημα τοὺς ἀμυήτους. Ἀπὸ ἐπὶ μακρῶν τὸν ἐσεβάσθησαν ὅλα τὰ κόμματα, καὶ ἐπικαλεῖται τὸ στοιχεῖο τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Ἀστεῖος συναδελφός του λέγει, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του συνέβησαν ἀπείρα σπουδαῖα γεγονότα, καὶ ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον! Μακρὰν πάντοτε τῆς πολιτικῆς ἠγάπησεν ἐμμανῶς τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ οὐδέποτε ἐγνώριπεν ἄλλο ἔρωτα κατὰ τὸ ἥρεμον ρεῦμα τῆς ζωῆς του. Φέρει ἐβδομηκοντα δωδεκάδας μνηνῶν ἐπὶ τῆς ραχέως του, ὀλίγας τρίχας εἰς τὸ ὄπισθεν μόνον μέρος τῆς κεφαλῆς, καὶ ὑπερηφάνως ἐπιδεικνύει ἀσιπλον τὸ εὐρὺ καταστάν μέτωπόν του.

Ἀνήκει εἰς τὴν σχολὴν τοῦ μακκρίτου Χρηστίδου, καθ' ἣν τὰ σπουδαιότερα τῶν προσόντων τῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων ἦσαν τιμῆ, ἐργατικότης καὶ ἀμέτρητοι καφέδες· οὐδέποτε δὲ ἐθεάθη μὴ καπνίζων. Εἶνε εἶδος Ἐστιάδος, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ ἀκοίμητον πῦρ τοῦ σι-

γάρου του εἶνε τὸ μόνον στοιχεῖον ζωτικότητος, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ἐκ πρώτης τούλάχιστον ὄψεως. Οὐτε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος οὐδὲ ὁ Λεσέψ αὐτὸς θὰ ἠδύναντο νὰ κόψουν τὸ τόσον κυριεῦσαν τοῦ κυρίου Τροχιλῆ ἐλάττωμα.

Ἡ τυπικότης του εἶνε τι φανταστικόν, καὶ τὴν ἐφαρμόζει εἰς τε τὸν δημόσιον καὶ τὸν ἰδιωτικὸν του βίον. Τὸ γραφεῖόν του παρουσιάζει μηχανισμόν ὠρολογίου, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐδειξεν ὥρας εἰς τὸν ἀνθρώπον αὐτόν, ἐργαζόμενον διαρκῶς ἐν μέσῳ νεφῶν καπνοῦ καὶ ὀρμαθῶν ἐγγράφων, φέροντα δὲ πάντοτε ἐπὶ τοῦ δεξιῦ βραχίονος πρόσθετον μαρίκιον ἐκ χασὲ μέλανος, οὐ σκοπὸς ἢ προφύλαξις τοῦ σχετικῶν μέρους τῆς ρεδεγχοῦτας του.

Εἰς ἐνδειξιν τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας καὶ τυπικότητος τοῦ κυρίου Τροχιλῆ ὡς πρὸς τὸν ἰδιωτικὸν βίον σημειοῦμεν, ὅτι διατηρεῖ ὅλα τὰ εἰσιτήρια τοῦ ἵπποσιδροδρόμου, ἅτινα λαμβάνει ἐκάστοτε, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι φέρουσιν ἐντυπον τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐπιβάτου, ὅπως ἐπιδεικνύει τὸ εἰσιτήριο, ὅταν τῷ ζητηθῆ.

Μακρὰν τῆς τύρβης ἀπὸ πολλοῦ χρόνου διέρχεται τὰς ἡμέρας ἐν τῷ γραφεῖῳ καὶ τὰς νύκτας κατ' οἶκον, ὅπου τὸ ἥκιστα ἀπασχολοῦν αὐτόν ὑποκείμενον εἶνε ἡ κυρία Τροχιλῆ.

Β.

Νεωτέρα αὐτοῦ κατὰ εἰκοσιν ἔτη ἡ κυρία Ἀρτεμισία, τῷ ἐπεβλήθη σχεδὸν πρὸ εἰκοσιπενταετίας ὑπὸ τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὅστις διὰ πολιτικῶν καὶ συγγενικῶν λόγους ἀντιπάσης προικὸς προεβίβασεν εἰς τμηματάρχην α'. τάξεως τὸν γαμβρόν, χορηγήσας αὐτῷ ἐκτὸς τῆς κυρίας Ἀρτεμισίας καὶ τὸν Σταυρόν τοῦ Σωτήρος.

Τρόφιμος τοῦ Ἀρσακείου ἡ εὐειδῆς κυρία Τροχιλῆ, εἶχε διαπλασθῆ ἐν τῇ τότε ἀκμαζούσῃ ρωμαντικῇ Σχολῇ, καὶ ἐξ ἧς οὕτως εἰπεῖν μὲ φιλικὸς ἀναστεναγμούς, ἀναιμικούς στίχους, τὰς ἐκάστοτε ἀργυρὰς Πανσελήνους, ὀλίγα minore ἐκ τῆς κιθάρας τῆς καὶ τεμάχια λεμονίων. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ πρὸ τοῦ γάμου menu δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ, οὐδ' ἐπήρκει ὡς τροφή δύο ἀνθρώπων. Ἄλλως τε καὶ ἡ τότε ζωσα γηραιὰ μήτηρ τοῦ κυρίου Τροχιλῆ, τύπος κλασικῆς πενθεράς, κατὰ τὰς πρώτας ἀψιμαχίας κατετρόπωσε καὶ τοὺς στίχους καὶ τὴν κιθάραν καὶ τὰ λεμόνια, φεισθεῖσα μόνον τῆς Σελήνης χάριν ἡμῶν τῶν μεταγενεστέρων!

Μετὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν χύσιν ὀλίγων δακρῶν ἀπὸ μέρους τῆς κυρίας Ἀρτεμισίας καὶ τῶν ἀναποφευκτῶν σχε-

τικῶν λειποθυμιῶν ἐγένετο ἀνάκωχή, παρεδόθησαν αἱ κλεῖδες εἰς τὴν πενθερὰν ἰσοβίως, καὶ ἐπατεύχθη modus vivendi ἀνεκτὸν κατ' ἐπιφάνειαν εἰς ἅπαντα τὰ ἐνδιαφερόμενα πρόσωπα.

Ἡ κυρία Ἀρτεμισία ὡς ἄλλη Ρωσία μετὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἐμελέτα καὶ προσήχεται! Ὅλας τὰς ἐλπίδας τῆς εἰχεν ἀφιέρωσιν εἰς τὸν θάνατον, ὅστις ὡς εἴθισται μόλις μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἔγνω ν' ἀναπαύσῃ τὴν τέως κλειδοκράτορα ἀντίπαλον τοῦ ρωμαντισμοῦ εἰς τὸ Α'. Νεκροταφεῖον. Requiescat in pace!

Γ.

Ὅπως ὅλα τὰ πράγματα ἐν τῷ κόσμῳ, οὕτω καὶ αἱ Ἀρτεμισίαι μεταβάλλονται!

Ἡ ἑπταετής ἐνοπλος οὐδετερότης κατὰ τὴν ἀγρυπνον κυβερνήσιν τῆς σιδηρᾶς μακαρίτιδος ἀνεκκίνησε τὴν πρῶτην Ἀρσακειάδα ἐκ θεμελίων. Ἡ πενθοῦσα ἡδὴ νύμφη ἐπεθύμει νὰ ἔχη ὅλα ἐκεῖνα τὰ λεμόνια τῆς εὐαισθησίας, ὅπως σεσηπὸτα τὰ ρίψη κατὰ τοῦ ρωμαντικοῦ της παρελθόντος!

Ἡ ἀναγέννησις μὰς παρουσιάζει τὴν κυρίαν Τροχιλῆ ὡς δέσποιναν σοβαρὰν, τοῦ κόσμου, εὐγλώττον, ἀνακμινουμένην εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἐν γένει παιζούσαν ὄχι πλέον κιθάραν, ἀλλὰ βόλον ἐπιζήλον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ. Αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς οὐδέποτε ἤρχισαν, χωρὶς νὰ παρίσταται ἐν τῷ θεωρεῖῳ τῶν κυριῶν ἡ κ. Τροχιλῆ, οὐχὶ δ' ἀπαξ μνημονεύεται ἡ μεσολάβησις τῆς, ὅπως πηδήσῃ εἰς τὴν Κυβερνητικὴν πτέρυγα ἀδύνατός τις χαρακτῆρ. Καίτοι δὲν θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸ λεγόμενον, ὅτι καὶ κατὰ τὴν ὥραν ψηφοφορίας τινὸς μόνον διὰ τῆς μαγείας τοῦ βλέμματός της ἀπὸ τοῦ θεωρείου μετέβαλεν ἐν ἀντιπολιτευόμενον ὄχι εἰς Κυβερνητικὸν καί, οὐχ ἦττον ἀνομολογοῦμεν, ὅτι διὰ τῆς ἐπιρροῆς της καὶ ἀρχιερεῖς ἐπροστάτευσεν, καὶ ἱππὸτας ἐδημιούργησεν, καὶ χάρτις ἀπένειμε, καὶ δημοσιογράφους κατέκτησεν, καὶ εἰς ἀνώτερον Ταξίαρχον τὸν Μεγαλομάρτυρα Τροχιλῆν προσβίβασεν καὶ αὐτὸ τὸ Σουλτανικὸν θῆλυ παράσημον Σιφακὰτ λέγεται, ὅτι λαμβάνει τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς ἀμειβὴν ἀγνωστον τίνων ὑπηρεσιῶν!

Κρίνομεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ὁ γηραιὸς ἀνώτερος Ταξίαρχος ἐργάζεται ἀτάραχος τὴν στιγμὴν ταύτην ἐντὸς νεφέλης καπνοῦ, ὅπως πρὸ ἀμνημονεύτου χρόνου, εἰς τὴν ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ θέσιν του, ἀθῆος καὶ μὴ ἀνακμινουόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐξόχου ἠθικοῦ Μανσωλείου, τὸ ὁποῖον τῷ ἀνεγείρει ἡ πολυκύμαντος νεωτέρα αὐτῆ Ἀρτεμισία!

Δ.

Μεταξύ των νεωτέρων Αθηναίων πληγών πρώτην κατέχουσιν θέσιν οι βιπάρτες. Παραλαμβάνουσι τον άνθρωπον από των χειρών της οικίας, και τον παρακολουθούσι μέχρι του τάφου με το ωρολόγιον εις τας χεϊρας. Γνωρίζουσι τον αριθμόν και την ποιότητα των μανδηλιών σας, όπως γνωρίζουσι και τας τελευταίας των αδυναμιών και των εξεών σας. Αν ακούσουν θόρυβον εν τῷ ὀρνίθῳ σας, πρώτη των φροντίς εινε να πληροφηθησι ποία των ὀρνίθων ἔτεκεν, όπως αναγγείλωσι τον τοκετον ἀμέσως την ἐπιούσαν. Ὁλος ὁ κόσμος εινε φίλος των, και ὅλοι οἱ γνωρίζοντες ἀνάγνωσιν και γραφῆν φίλοι των εινε λόγοι ἀνθρωποι. Ὅσοι δὲ των τοιούτων φίλων των δὲν εινε γυναϊκες εινε ἀνδρες, και ὡς τοιοῦτοι ἀναγράφονται. Πᾶς περνιζόμενος ἀνευ της βοθηϊας ταμαῖκου χαρακτηριζεται ὡς βέκτης παρ' αὐτῶν, και πᾶσα ἐντιμος γυνή, ἂν ἀγαπᾷ τον χορόν, ἀναγνώσκει περιγραφήν του décolleté της ἀμέσως την ἐπομένην της ἐσπερίδος, εις την ὁποίαν ἐχώρευσε.

Και βλέπει τις περιγραφόμενα κρέατα, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ της ἀγορας κατὰ την παραμονήν του Πάσχα, και συλλογίζεται πὺ θὰ σταματήσουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποι! Τὶ ἐποχή καθολικῆς βεκλίας! Και δὲν γράφουν μόνον ὅ,τι ἔγεινε, ἀλλὰ και ὅ,τι θὰ γείνη. . . ἔστω και μετὰ ἐννέα μηνας!

Τοιαῦται σκέψεις ἐκυρόπολουν την κεφαλὴν του κυρίου τμηματάρχου ἐν τῷ γραφείῳ του, ἐνῷ ἐβάδιζε συλλογισμένος ἀπὸ της μιάς μέχρι της ἄλλης ἄκρας του δωματίου του. Ἦτο ἀγριὸς διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ ζωῆς του, ὡς βεβαιῶν ὁ ὀπισθεν της θύρας ἀνυπόπτως παρακολουθῶν αὐτὸν ριπώτερον μιάς πρωινῆς ἐφημερίδος! Και εἶχε δίκαιον· διότι ἰδοὺ τί συνέβη.

Πρὸ μικροῦ ὁ κ. Τροχίλης εἶχε κληθῆ εις τὸ δωμάτιον του ὑπουργοῦ, ὅστις τῷ ἐπέδειξε διάφορον ἐφημερίδας, ἐν ἧ ἐξετυλίσσοτο σχέδιον μελετωμένης προσθήκης ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του ὑπουργείου και σύστασις νέου τινός τμήματος. Ἐπὶ του σχεδίου τούτου εἶχεν ἐργασθῆ ἐμπιστευτικῶς ὁ ὑπουργὸς μετὰ του κυρίου Τροχίλη, οὐδεὶς δὲ πλὴν ἐνός γραμματέως του τμήματος ἐγίνωσκέ τι σχετικόν. Ὁ γνωστός τῷ ὑπουργῷ χαρακτήρ του Τμηματάρχου δὲν ἠδύνατο να διεγεήρ, ἐνοστίται, τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν ἐπὶ της ἔχεμυθείας του, οὐχ ἦττον τὸν παρακάλεσε να εἶνε προσεκτικός· διότι τοιαῦται εἰδήσεις προκαλοῦσιν ἀπαιτήσεις βουλευτῶν, παράπονα, λειποταξίας και τὰ παρόμοια. Ὁ κύριος Τροχίλης διεβεβαίωσε τὸν ὑπουργόν, ὅτι θὰ φροντίσῃ μετὰ δραστηριότητος, όπως ἀνακαλύψῃ τὸν κακοκλήν ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε τολμήσῃ ν' ἀνακοινώσῃ τὰ του σχεδίου εις την ἐφημερίδα, και ἀπεχώρησε πλέον εις ὡκεανὸν ὀργῆς και συγκινήσεως.

Μετ' ὀλίγον ἐκάλεσε τὸν γραμματέα, ὅστις ἐγνωρίζεν, ὡς εἶπομεν, τὰ κατὰ τὸ

σχεδιαζόμενον νέον τμήμα, και ἐξήτασεν αὐτὸν μετὰ λεπτολογίας ἀνακριτικῆς, ἀλλ' ὁ νέος κ. Σαλτέπας τρέμων διεμαρτυρήθη! Ἀνέφερε τὸ ἀπταιστον παρελθόν του, και ὡς Ἑπτανήσιος ἀλλήθης ἐχρωμάτισε τὴν λευκὴν ἀθωότητά του με ὅλα τὰ γνωστὰ ἀνοικτὰ χρώματα!

Τὸ γνήσιον τέκνον της Ζακύνθου ἦτο ἀθῶον ὁμολογουμένως και ἐταράχθη ἐκ της γεννημένης ἀνακοινώσεως, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ τμηματάρχης, ὅπως τὸν πτοήσῃ τῷ ἀνέρερεν· ὅτι εἶχεν δηλώσῃ και ἐνώπιον του ὑπουργοῦ τὸ ὄνομα του ὡς του μόνου γνωρίζοντος τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ κ. Τροχίλης ἐν τούτοις ἔμεινε με τὰς ἀμφιβολίας του· ἀλλ' ἐκ φύσεως σπεύδων βραδέως δὲν ἐσκόπει να ἐνοχοποιήσῃ κανένα, πρὶν λάβῃ κρείσσονας ἀποδείξεις.

Ε.

Βεβαρημένος, διότι ἔφερον ἐν τῷ νῷ ὀλόκληρον τὸ Ἔργον μετὰ τὰ γενόμενα, μετέβη εις τὴν οἰκίαν του, και κατεκλήθη ἐνωρίς. Ὁ πρῶτος ὑπνος του ἦτο ἀνώμαλος, και συνωδύετο με παραληρήματα παρατεταμένα. Εἶνε βέβαιον, ὅτι συχὰ λόγῳ της διαρκούς προσηλωσεως εις ἀντικείμενα της ὑπηρεσίας ὤνειρευετο και ὠμίλει περὶ διαφόρων προσώπων και πραγμάτων οικονομικῶν, συνέπλεκε διαλόγους, συνέτασεν ἔγγραφα κλπ. τὴν νύκτα ὅμως ἐκείνην ὁ ὑπνος του ἦτο πάλιν ἀλλήθης πρὸς διάφορα πρόσωπα. Ἐφαντάζετο γράφετα ἐφημερίδων, συντάκτας, ἐκδότας, συνεργάτας, ριπώτερος, τυπογράφους, μελανωτᾶς και στοιχειοθέτας. Ἐβλεπε διαρκῶς γεγραμμένην ἐπὶ του τοίχου τὴν φράσιν του Ἑπουργοῦ:

— Εἶνε σκάνδαλον, κ. Τροχίλη!

Και διεμαρτύρητο και ἐχειρονόμη. Τὴν ἐπιούσαν εις ἐπιμετρον ἀνεγίνωσκεν εις τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα τὰ ἐξῆς:

«Ἡ διαφεύσασα τὴν εἰδησιν ἡμῶν ἐσπερινὴν συνάδελφον περὶ του νέου τμήματος, ὅπερ προστεθήσεται εις τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀπατάται. Εἶνε βέβαιον, ὅτι τὸ γραφὲν παρ' ἡμῶν ἑθροῦθησεν οὐκ ὀλίγον τοὺς μεμνημένους ἐν τῷ ὑπουργείῳ, και προεκάλεσεν ἔξετάσεις, διαικητικὰς, οὐχ ἦττον αἱ πληροφοριαί μας εἶνε ἀκριβεῖς και ἐπιμένομεν».

Φαντάσθητε ἤδη, ὅπως ἕκαστος δυνήθη ζωηρότερον τὸν κύριον τμηματάρχην!

Εὐτυχῶς ὁ γραμματεὺς κύριος Σαλτέπας εἶχεν ἀναγώσῃ ἔγκριστον τὸ νέον διαφορὸν, και προβλέπων θύελλαν, ἔβρω να λάβῃ ἰκανὴν δόσιν βισμουθίου, ὅπως ἀντιμετωπίσῃ ἀκινδύνως τοὺς κεραυνούς του κυρίου Τροχίλη.

Ἐπανελήθησάν, ὡς εἰκός, αἱ σκηναὶ της προτεραίας ζωηρότερα ἰδίως μετὰ του τμηματάρχου και του γραμματέως, ὅστις διεβεβαίωσεν ἐκ νέου τὸν προϊστάμενον του, ὅτι οὐδὲν γνωρίζει, και ὑπεσχέθη να καταγείνη εις ἀνακάλυψιν του ἐνόχου.

Ὁ ὑπουργὸς ἐξ ἄλλου ἰδὼν τὸν γέροντα Τροχίλην ἐπικινδύνως παρορριζόμενον,

συνεβουλεύθη τὸ θερμόμετρον (ἦτο φεῦ ἴουλιος!) και εἶπε τοὺς ἐξῆς δρασιτικούς λόγους:

— Μὴ ταράττεσθε ᾗς γράφουν ὅ,τι θέλου. Ἡ ὑπηρεσία σας γνωρίζει ὡς τὴν γνωρίζετε, Μὴ χάνεσθε!

Σ.

Διηγούνται, ὅτι ὁ Ναπολέων Γ' κατὰ τὴν νύκτα της πτώσεως του Σεδᾶν ἐκάπνισεν ἀμέτρητον ἀριθμὸν σιγαρέττων περιπατῶν ἐν τῷ δωματίῳ του. Ὁπαδὸς ἀνέκαθεν της Γαλλικῆς πολιτικῆς ὁ κύριος Τροχίλης ἐμιμήθη ὁρμηφύτως τὸν πεσόντα μονάρχην, και ἐδιπλασίασεν εἰ δυνατόν τοὺς κειφίδες και τὰ σιγάρτα του ἐν τῷ γραφείῳ κατὰ τὴν θερμὴν ἐκείνην ἡμέραν. Πιστὸς ὑπάλληλος συνετέλει τὸ κατὰ δύναμιν εις τὴν ἐπιτυχίαν του φάρου του καπνοῦ και του σιγαροκρήτου, ἐν φ χρόνῳ ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του, καταγιγόμενος εις ἀνακάλυψιν του μυστηρίου. Κατήντησε να ὑποπτευθῇ και αὐτὸν τὸν Ἑπουργόν ὡς προδότην του μυστικοῦ, ἀπὸ ἐπὶ τέλους δὲν εὑρίσκει τίποτε ἄλλο, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ὁ ἴδιος οὐτε πρὸς τὴν γυναϊκά του οὐδὲ πρὸς ἄλλον τινα ἐκοινοποιεἶ τίποτε σχετικὸν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν.

Κατεκλήθη και πάλιν ἐνωρίς και ἐκοιμήθη κατὰ διαλείμματα και παρελόγησε και ἐξύπνησε και ἐκοιμήθη ἐκ νέου παραληρώων. . . ὅτε περὶ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀνετινάχθη ἐκ της κλίνης μετὰ τὴν πεσοιθησιν, ὅτι εἶχεν ἀποκριθῆ πρὸ μικροῦ ἐπὶ της γνωστῆς ὑποθέσεως εις οἰκίαν αὐτῷ φωνῆν. . . ἠ δὲ φωνὴ ἦτο της Ἀρτεμισίας. . . της τροφοῦ τούτης τῶν ριπώτερος. Ποῖος εἶδε τὸν Θεὸν και δὲν ἐροθήθη! Ποῖος θὰ φαντασθῇ τὸν Τροχίλην με τὰ νυκτικά του ἔτοιμον να σφάξῃ ὡς ἄλλος Ὀθέλλος τὴν γόνυ κλίνουσαν ἐνώπιόν του σύζυγον, και δὲν θὰ γελάσῃ!

— Οὕτω λοιπὸν θὰ ἐορτάσωμεν, Βασιλάκη, τοὺς ἀργυρούς γάμους μας;

— Με συνεικόνισα, ἔλαφρον γυναῖκα, και σὲ συγχωρᾷ! Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον τὸ ὄνομα σου ἀναφέρεται τόσον συχὰ και τόσον εὐφῆμως εις τὰς ἐφημερίδας! Ὡ τύπε, πόσα διαπράττονται ἐν ὀνόματί σου! ἀνέκραζεν ὁ Τροχίλης.

Z

Κάτοχος ἦδη του μυστηρίου ὁ Τμηματάρχης προσῆλθε τὴν ἐπιούσαν εις τὸ Ἔργον συγκεκινημένος και ὡχρός ἀνελογίζετο τὸ ὄνειδος, ἐν ἧ περιπτώσει ἀνεκαλύπτετο ἡ ἀλήθεια και ἐφρικᾶσε.

Ὁ Σαλτέπας τὸν περιέμενεν ἤδη με τὸ μειδίωμα εις τὰ χεῖλη.

Σὺς κρατῶ τὸν μίτον. . . του σκανδάλου, κύριε Τμηματάρχα. Ἐδωροδόκησα μικρόν τινα ὑπάλληλον της ἐφημερίδος, και ἔλαβον τὸ χειρόγραφον ἰδοὺ αὐτὸ.

Σχεδὸν ἄπνους με τὸν μίτον εἰς χεῖρας δὲν ἔβλεπε κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον τὴν μύτην του. Ἐκάθισε, ὅπως ἀναγνώσῃ.

αὐτὸ τὸ αὐτόγραφον της Ἀρτεμισίας, προσποιόμενος κατὰ τὸ ἐφικτόν γαλήνην και ἀπάθειαν. . . Ἀφῆκε δὲως ἀπροδοκῆτως ἡ θύρα ἦνοιξε, και ἐπεφάνη ὡς διάβολος ἀπὸ μηχανῆς ὁ Ἑπουργός, ὅστις πρὶν μεταβῆ εις τὸ δωμάτιόν του εἶχεν ἀνάγκη να ἴδῃ τὸν κ. Τροχίλην ἐνεκεν ἐπιειγούσης τινός ὑποθέσεως. Ὁ Τμηματάρχης ἠγέρθη, ἀπὸ ἀπέριψε τὸ μικρὸν χειρόγραφον. Ἐν τῇ δεινῇ περιστάσει, εἰς ἣν εὐρέθη τὸν ἔσσαν εὐτυχῆς ἀστραπή γεννηθεῖσα ἐν τῇ πάλῃ του ἔγκεφαλον του. Ἐνῷ δὲ ὁ Σαλτέπας διανοεῖτο να λάβῃ τὸν λόγον ἐνώπιον του Ἑπουργοῦ ὅπως ὑποστηρίξῃ τὴν κινδυνεύουσαν ἀθωότητά του, ὁ γρηαῖος τμηματάρχης τὸν προέλαβε.

— Σὺς παρουσιάω, εἶπε, κ. Ἑπουργέ, ἔνα τῶν ἰκανωτέρων γραμματέων του ὑπουργείου, νέον χρηστὸν ἐργατικώτατον και πολλά ὑποσχόμενον εις τὴν ὑπηρεσίαν.

— Γνωρίζω τὸν κ. Σαλτέπαν, εἶπεν ὁ Ἑπουργός.

— Ἐργον δικαιοσύνης και ἀξίον της μέχρι τούδε πορείας σας θέλετε πράξῃ κ. Ἑπουργέ, ἂν προβιβάσῃτε τὸν κ. Σαλτέπαν, τοποθετοῦντες αὐτὸν εις τὸ νέον δημιουργηθῆσῶμεν τμήμα.

Ἡ ὑμειτέρα σύστασις, κ. Τμηματάρχα, ἔχει ἔλθῃ ἐκείνην τὴν βαρύτητα, τὴν ὁποίαν σπανίως συμβαίνει να φέρωσιν ἄλλαι συστάσεις. Ἐν και ὁ κ. Σαλτέπας εἶνε ἀκόμη νέος, σὺς βεβαιῶ, ὅτι θὰ προαχθῇ κατὰ τὴν δίκαιαν ἐπιθυμίαν σας και ἀπὸ τούδε τὸν συγχάριώ.

Ἐνεὸς ἤκουσε τὰ λεχθέντα ὁ ὑπουργικός γραμματεὺς, και ἤρchiσεν εὐγνωμόως να ὑποκλίνηται, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Ἑπουργόν και τὸν Τμηματάρχην, ὅστις με τρόπον ἔσχισε τὸ θαυματοεργὸν χειρόγραφον ἐν τῷ μεταξύ, και ἔριψε τὰ τεμάχια ἀπὸ του παραθύρου.

Ὁ κ. Σαλτέπας ἀπεχώρησεν ὁ ὑπουργὸς ὠμίλησεν ἐπὶ τινα δευτερολεπτα πρὸς τὸν κ. Τροχίλην, και τὸν ἀφῆκε μόνον, ὅπως ἐργασθῆ. . .

Ἐν ὁ κ. Σαλτέπας ἀναγινώσῃ τὴν «Ἐβδομάδα», θὰ δυνήθῃ ἡδὴ να ἐξηγήσῃ τὸν ἀπροσδόκητον προβιβασμὸν του και τὴν λήθην του σκανδάλου.

Τοιοῦτος οὐδεὶς. Ὅλοι νίπτουσι τὰς χεῖρας. . . ἐν εὐρωσιν ὕδωρ. Καὶ τρεφόμεθα με ἐλπίδας και κόνην, ὅτι ἡ ὑγεία μας θὰ εἶνε ἀρίστη ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ, ἀπὸ ὑφιστάμεθα δὲως τὰς κολάσεις ἐν τῇ παρούσῃ.

Και ἂν ἔλειπον οἱ φιλάνθρωποι ἐμπρησται τῶν δαδῶν, οἵτινες διὰ της ὀμοιοπαθητικῆς προσπαθοῦσι να μᾶς δρᾷσῶσιν ὀλίγον, ἀλλ' ὢν τὸ ἔργον ἀναγκαιὸς θὰ καταπαύσῃ μετὰ μικρὸν δι' ἐλλειψιν κωσίου ὕλης, ἂν ἔλειπον αἱ μυσριάδες τῶν ἐπιτροπῶν, αἵτινες παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν να ταῖς δείξῃ καθ' ὕπνου τὴν μέθοδον, δι' ἧς ὁ Ἰησοῦς του Ναυῆ δι' ἐνός κτυπήματος της βάρδου του ἀνεύρισκε πηγάς δροσερωτάτων ὑδάτων, ἂν ἔλειπον και τὸσα ἄλλα ἀκόμη, ὢν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, πόσον φρικώδης θὰ ἦτο κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἡ ζωὴ ἐν Ἀθῆναις!

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ «ΑΜΑΘΕΙΑΣ».

Κατὰ τὸ προσεχές φθινόπωρον, καθ' ὃ πίπτουσιν, ὅπως πάντοτε, τὰ φύλλα τῶν δένδρων τὰ ὅποια μετ' ἄλλων τῶν βραχυβιότητά των συνήθως εἶνε μακροβιότερα τῶν φύλλων πολλῶν, πλείστων ἐφημερίδων, μία συναδελφος προσφιλις, ἡ Ἱωνικὴ «Ἀμαθθεια» ἐπὶ πενηκονταετίαν ἔλθῃ βραδίζουσα φθάσει εις σταθμόν, εις δν ἄλλη δὲν ἔφθασεν ἀκόμη, και ἐρ' οὐ ζηλοτύπως τὴν ἀτενίζομεν. Πεντηκονταετηρίς Ἑλληνικῆς ἐφημερίδος! φαίνεται ὅμιν τόσον θαυμασίον, ὥστε θὰ νηχόμεθα να ἐξῆ ἀκόμη ὁ Ζεὺς να τὴν κατατάξῃ και αὐτὴν ὡς τὴν ἀρχαίαν ὀμᾶνυμόν της μετὰ τὸν ἀστέρον, ἂν δὲν ἐφοδοίμεθα, ὅτι τοῦτο θὰ τὴν ἀφῆρι ἐκ της γῆς.

Πολλοὶ συγχρίνουσι τὰς ἐφημερίδας πρὸς τὰς γυναϊκας. Ὁ λόγος. . . ἀγνώστως. Ἄλλ' αἱ γυναϊκες τὸ πρῶτον πράγμα, ὅπερ λησμονοῦσι μόλις φθάνουσαι εις τὰ 30 εἶνε ἡ ἡλικία των! Ἢ διεδῆλουν πρὸς τὰς συναδέλφους των τὸ φοβερόν τουτο πρᾶγμα· διὰ χαριστάτης ἐπιστολῆς, οἰκν διεβίβασαν ἡμῖν ἡ ἀνθρωπάτη και πλήρης ζωῆς πενηκοντοῦτις; Ἐπὶ τῇ ζηλευτῇ ἐορτῇ οἱ διευθυνταὶ αὐτῆς κ. κ. Σολομωνιδῆς και Ἐπερίδης ἀγγέλουσιν ἡμῖν τὴν ἐκδοσιν ἰδιοῦ τεύχους, ὅπερ θὰ περιλαμβάνῃ φωτογραφήματα και ἱστορικάς σημειώσεις περὶ τῶν σπουδαιωτέρων Ἑλληνικῶν φύλλων, εἰκόνας τῶν διευθυντῶν αὐτῶν και διαφόρους μελέτας, ἐξεικονίζούσας τὴν παρελθούσαν και σημερινὴν κατάστασιν του Ἑλληνικοῦ τύπου, οὗτινος ἡ «Ἀμαθθεια» εἶνε ἡ προσβυτέρα θυγάτηρ, καλοῦσα τὰς μικρότερας ἀδελφὰς εις συμπόσιον πνευματικόν, να ταῖς διηγηθῆ ὅσα ἐνθυμείται περὶ μίας ἐκάστης, πῶς ἐμεγάλωσαν, πόσα ὑπέστησαν πάσα, και να τὰς ἐνθαρρύνῃ ἐμπίνεουσα τὴν ἐλπίδα κείνου μέλλοντος, οὔτινος ἡ ὠραιότερα ἐγγύησις εἶνε τὰ πενηκοντα ἔτη της!

ΤΕΡΑΚΗΗ

Οὕτω καλεῖται Ἑλληνομορφος και τουρκόγλωσσος συναδελφος ἐκδοδομένη ἀπὸ

τινος κατὰ δεκαπενθημερίαν ἐν Κ[]πόλει, και ὀφειλομένη εἰς τὸς φιλομούσους ἐνεργεῖας της αὐτῆς ὀμωνύμου ἀδελφότητος Προόδου—Τερακῆ.

Ὁ σκοπὸς της εἶνε ἱερὸς και ἀξίος πάσης ὑποστηρίξεως. Χιλιάδες ὀμογενῶν ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς της Ἀσίας ἀπωλεσαντες τὴν γλῶσσαν τῶν πατέρων των θὰ ἔχανον και τὴν ἐλπίδα πάσης ἐπακιδεύσεως, ἂν ἀνδρες, οἱοὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἀδελφότητα ταύτην, δὲν ἐφρόντιζον να τοῖς παρέχωσιν ἀναγνώσματα καταλληλα πρὸς ὑποκίνησιν του πρὸς τὴν παιδείαν και τὴν πρόδον ἔρωτος.

Οἱ Τουρκόφωνοι Ἑλληνας διδάσκονται μεν τὴν Ἑλληνικὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ ἀγνωστοῦσι τὴν γλῶσσαν. Ἐκείνη λοιπὸν ἐπωφελῆς ὁ οικονομικὸς οὗτος συνδυασμὸς: Τουρκικὰ κείμενα δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

Και ἰδοὺ παρευθὺς κάτοχοι οὗτοι κομφοῦ κατὰ δεκαπενθημερίαν φυλλαδιοῦ, μεταδίδοντες αὐτοῖς πᾶν ὅ,τι ἐκλεκτὸν και ὠφέλιμον.

Ὡς δεῖγμα ἀντιγράφομεν ὀραίας τινὰς γραμμὰς, ἵνα ἐννοηθῆ κάλλιον ὁ τρόπος καθ' ὃν γράφεται ἡ Τερακῆ:

— Γιλανὰ μερχαμὲ ἰδὲν ἰνσανερὲ ζουλμ ἰτμὲ ὀλουρ.

ἦτοι Ὁ εὐρηλαχιζόμενος τὸν ὄριν ἐπιβουλεύεται τοὺς ἀνθρώπους. — Σεβειδὴν ἄμλιν χιρ κουσσορη ὀμάξ, σεβμεγε κασλάδα πᾶη νε καδᾶ καπαχαταλη βᾶρ.

ἦτοι Ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἀγαπᾷς οὐδὲν ἐλάττωμα ἔχει. Ἄρχουσ να μετὸν ἀγαπᾷς, και θὰ ἴδῃς πῶσα ἐλάττωματα ἔχει.

Σημειωτέον, ὅτι χάριν της προφορᾶς μεταχειρίζονται στιγμαῖς ἐπὶ τινων ψηφίων, οἶον του π, ἵνα προφέρωσιν αὐτὸ ὡς ἢ και του σ, ἵνα τὸ προφέρωσιν ὡς ch. Τοῦθ' ὅπερ εἴθε και ἡμεῖς να ἐμμιμούμεθα, ἵνα μὴ μεταφορᾶζωμεν τὸν Labiche εις Λαμπις και τὸν Ducoudray εις Νδουκουνδρᾶ!

Ἐὰν ἐπετρέπετο και τις παρατήρησις, θὰ νηχόμεθα ἡ γλῶσσα της Τερακῆς να εἶνε ὀλιγώτερον ὑψηλή, ὀλιγώτερον Ἐξφαλί. Ἐν δὲν ἐγράφετο Τουρκιστὶ θὰ ἐλέγομεν, ὅτι τὰ κείμενα εἶνε τόσον βαθεῖᾶ Ἑλληνικὰ, ὥστε θὰ εἶνε δυσνόητα κάποτε, και . . . εἶνε κῆρυκα και μίαν κᾶν λέξιν να ἀπολέσῃ ὁ διψῶν ἀναγνώστης της!

Ὁ Υἱὸς τῆς Πεκλάμας

(Ἐκ διαφόρων Ἀθηναίων ἐφημερίδων)

— Εὐχαριστῶς ἀγγέλομεν, ὅτι ὁ ἀγαπητός συμπολίτης και τόσον προσφιλις ἀπάσῃ τῇ παρ' ἡμῖν κοινωνίᾳ κ. Γεώργιος Τουμπεκῆς ἀπέκτησε χθὲς ὀγγά (ὠρα 7.26 μ. μ.) πολυθέλητηρον υἱόν, ἔλευθερωθείσης της σεβαστῆς κυρίας του Μαργιωφῆς ἀνωδίνως σχεδὸν, και τελέσεως αὐτῷ ἀγγελμόροπον πλάσμα, του οἴκου των του ἔγκριτου χᾶρυκα και ἐλπίδα ζή-

λευτήν. Έγκαρδίως συγχαιρούμεν τούς ευ-
δαίμονας γονείς, και εύχομεθα τῷ υἱῷ νά
συνεχίσῃ τὰς ἀρετάς και εύρύνῃ τήν ἐκτί-
μησιν, ἥς ὁ οἶκος τῶν γεννητόρων δικαίως
ἀπολαύει.

— Ὁ υἱὸς τοῦ κ. Τουμπεκῆ, ὁ μικρὸς
δράκος τοῦ ὁ χαριτόβρυτος, τὸν ὅποιον
ἤρχισαν δά νά κρυφώσῃ τὰ κοριτσά-
κια, μὰς ἀνσύχῃσε προχθὲς ἔλους τούς
φιλικούς κύκλους ἀδιαθετήσας ὀλίγον.
Εὐτυχῶς τὰ ρόδα τῶν παρειῶν του ἀνέ-
θαλλον τὸ πρῶτὸ μὲ τὴν αὐγούλα πρὸς χα-
ρὰν πάντων και πασῶν.

— Ἐν μέσῳ τοῦ ἐκλεκτοτέρου κόσμου
τῆς πρωτεύουσας λάμποντες ἐκ τῆς χα-
ρᾶς, ἥτις ἠκτινοβολεῖ ἀπὸ τῶν μορφῶν
τοῦ σεβαστοῦ κ. Τουμπεκῆ και τῆς εὐγε-
νεστάτης κυρίας του, ἐτελέσθη χθὲς εὐλο-
γούντος τοῦ σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκό-
που Τριμυθέντος ἡ βράστις τοῦ πολυ-
φίλου υἱοῦ των, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ
ὁποίου τόσαι συγκεντρῶνται ἐλπίδες και
πόθοι ἀπερίγραπτοι. Ἀνάδοχοι ἦσαν ὁ
ἀξιότιμος τραπεζίτης κ. Μικὲς και ἡ χα-
ριτόβρυτος κυρία Λαζάρου τοῦ τμημα-
τάρχου. Ὁ υἱὸς ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἄγγε-
λος κατ' ἀπαίτησιν εὐσεβῆ τῆς εὐγενοῦς
μάμμης του, θελούσης νά ἴδῃ ἐν τῷ ἐγ-
γονῷ τῆς ἀναζῶν τὸ ὄνομα τοῦ ἀοιδίου
συζύγου τῆς, τοῦ εὐπατρίδου πάππου του
Ἀντζουλή. Ἀναφικτικὰ και εύχαι διε-
σταυροῦντο πανταχόθεν, και χαρὰ ἀμύθη-
τος ἐπὶ τόσον εὐδιόων συμβάντι ἐν τῷ
τρισεβάστῳ οἴκῳ, οὐτινος ἄγγελος ἀγαθὸς
ἔσται ὁ ξανθοπλόκαμος Ἄγγελος. Χάριν
περιεργείας προσθέτομεν, ὅτι κατὰ τὴν
στιγμὴν τῆς βαπτίσεως ὁ μικρὸς εὐώπνευσε
διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν γενειάδα τοῦ ἀρχιε-
ρέως, τοῦθ' ὅπερ και ὡς εὐφάσις πρῶτῳ
δείγμα εἶνε πρωτοφανές, καὶ ὡς οἰωνὸς ἀ-
ριστος ἐχαρακτήρισθη ὑπὸ τῶν παριστα-
μένων.

— Νά μὴ τὸ λησμονήσῃ οὐδεὶς, ὅτι
ὡς αὐριον ἐγεννήθη ὁ χαριέστατος υἱὸς
τοῦ κ. Τουμπεκῆ, πρὸς ὃν και ἡμεῖς ἀ-
πευθύνομεν θερμότερα συγχαιρητήρια ἐπὶ
τοῖς γενεθλίοις τοῦ Ἄγγελοῦ του.

— Διπλῆ τελεῖται σήμερον ἐν τῷ οἴκῳ
τοῦ κ. Τουμπεκῆ πανήγυρις. Ἄν ὡς Ἑλ-
λην φιλόπατρις ἀγάλλεται ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ
ἐορτῇ, πληθύνει τὴν χαρὰν τοῦ ἠθαυμα-
σίου σύμπτωσις τῆς ἐορτῆς τοῦ μονακρί-
βου τοῦ Ἀγγέλου κατὰ πρῶτον ἦδη ἐ-
φέτος τελομένη ἐν ἀνεκφράστῳ χαρᾷ και
ἀγαθαῖς ἐλπίσιν. Ἐορτάζει λοιπὸν σήμε-
ρον και ὁ κ. Ἄγγελος Τουμπεκῆς.

— Παραστάντες ἐν ταῖς ἐξετάσεσι τοῦ
Νηπιαγωγείου τῆς κ. Γεωργιάδου, θθαυ-
μάσαμεν τὴν πρόοδον, ἣν διὰ τῆς ἀρίστης
μεθόδου τῆς ἡ ἐλλόγιμος κυρία ἐπιτελεῖ
ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει τῶν τρυφερῶν πλασμα-
των, ἣτινα ἡ καλλιτέρα παρ' ἡμῖν κοινω-
νία τῆ ἐνεπιστεύθη. Ἀλλὰ μεταξὺ πάν-
των δὲν ἠδυνήθημεν νά μὴ ἀναφανήσω-
μεν ἐξ ἐκπλήξεως και θαυμασμοῦ, ἀκού-
οντες τὴν μικρὴν μὲν τὸ δέμας ἀλλὰ μα-
χητὴν Ἄγγελοῦ Τουμπεκῆν, ἀπαγγέλλον-
τα ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ «Πατριάρχου» τοῦ
Βαλαωρίτου, ὀλόκληρον σχεδόν, ἀπὸ στή-

θους. Οὐδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ἡλικίᾳ εἶδο-
μεν παρομοίαν ἐπιτυχίαν. Πάντες ἐκλαίον
ἐκ συγνηθίας, γενικά δὲ ἦσαν τὰ συγ-
χαρητήρια και οἱ ἀσπασμοί, οἵτινες κα-
τεκάλυψαν τὸν ἐνθουσιώδη παῖδα, και
ἐνέπνευσαν χαρὰν ἀμύθητον εἰς τὰς φιλο-
στόργους τῶν γεννητόρων του καρδίας.

— Οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἡ
Γαλλικὴ φιλολογία ἔσχε ἐπὶ τοῦ παγ-
κοσμίου πνεύματος. Διὰ τοῦτο μετ' ἰδιαι-
τέρας χαρᾶς θὰ μάθωσι πάντες οἱ παρ' ἡ-
μῖν φίλοι τῶν γραμμάτων, ὅτι ὁ νεαρώ-
τατος ἐτι κ. Ἄγγελος Τουμπεκῆς, ἐπὶ
μακρὸν καταγινόμενος εἰς φιλολογικὰ
ἔργα και πολλὴν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν
μελετῶν ἔχων ἐπίδοσιν, ἀπεφάσισε νά ἐκ-
δώσῃ ἐν μεταφράσει τὸ ἐξοχὸν ἔργον τοῦ
μεγάλου Kantier, τὴν Ἀρμανδίνην, διή-
γημα ἠθικώτατον και ἀξίον πάσης ὑπο-
στηρίξεως. Ἀπὸ πολλοῦ παρακολουθοῦν-
τες τὰς προόδους τοῦ ἀρίστου τούτου
νεοῦ, ἐσμέν βέβαιοι, ὅτι ἡ συμβολή, ἣν
παρέχει οὗτο εἰς τὴν ἡμετέραν φιλολο-
γίαν τιμᾶ ἐξίσου αὐτὸν και τὴν πατρίδα
του. Περὶ τῆς ἐπιτυχίας δὲ τοῦ ἔργου
ζῶσα ἐγγύησι εἶνε ἡμεγάλη τοῦ ἀγαπητοῦ
νεοῦ φιλοπονίας. Τιμῇ ἐκάστου ἀντιτύπου
δρ. 1. Πελοπόναιον, ὅτι οὐδεὶς θὰ στερήσῃ
τὴν βιβλιοθήκην του τοιούτου ἔργου.

— Μεταξὺ τῶν διαπρεφάντων ἐφέτος
ἐν ταῖς ἀπολυτηρίοις ἐξετάσεσι τοῦ Βαρ-
θακειοῦ ἀρίστην βεβαίως κατέχει θέσιν ὁ
ἀγαπητότατος τῆς ἡμετέρας κοινωνίας
νεὸς κ. Ἄγγελος Τουμπεκῆς. Ἀποῦ εἰς
πᾶσαν ἀποταθεῖσαν αὐτῷ ἐρώτησιν εὐ-
στόχως ἀπήντησεν, ἠξιώθη τοῦ ἀπολυ-
τηρίου του, ἐπισπώμενος τὰ συχαρητή-
ρια τῶν καθηγητῶν και τῶν συναδέλφων
του ὁ εὐέλπις νεὸς, παρ' οὐ πλείστα προ-
δοκᾷ και ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων, ἐν ᾧ
ἀπὸ πολλοῦ καλὴν κατέχει θέσιν διὰ τῶν
ἠραίων λυρικῶν ποιημάτων του, ἄτινά
εἰσιν ἀποτεθησαυρισμένα ἐν τῇ τόσον εὐ-
φύμῳ κριθείσῃ πέρυσι συλλογῇ του Ἀδ-
ραι και Λαδραι. Ταῦτα ἔστωσαν ὡς
ἰδιαιτέρως ἀπάντησις εἰς τοὺς μοχθηροὺς,
οἵτινες ἐκ φθόνου μισαροῦ διαδίδουσιν,
ὅτι ἀπέτυχεν ἐν ταῖς ἐξετάσεσιν αὐτοῦ.

— Ἀνεχώρησεν εἰς μικρὰν ἀνά τὴν
Στερεὰν ἐκδρομὴν, ἐξ ἧς πλείστας ὡς ἡ
μέλισσα θὰ ἀποκομίσῃ ἐντυπώσεις, ὁ λό-
γιος νεὸς κ. Ἄγγελος Τουμπεκῆς φοιτη-
τῆς τῆς Ἰατρικῆς.

— Ἐλησμονήσαμεν προχθὲς, ἀγγέλον-
τες τὰς ἀρχαιερείας τοῦ ἐπιστημονικοῦ
Συλλόγου Ναυροχοδόρου ν' ἀναφέρω-
μεν, ὅτι και ὁ καλὸς ἡμῶν φίλος κ. Τουμ-
πεκῆς ἔλαβεν 7 ψήφους ὡς ὑποψήφιός ἔ-
φορος τῆς συσταθησομένης ὑπὸ τοῦ Συλ-
λόγου βιβλιοθήκης. Συγχαιρούμεν αὐτὸν
διὰ τὴν ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν, ἥς ἀπολαύει
παρὰ τοῖς μέλεσι τοῦ ἀρίστου τούτου σω-
ματείου.

— Ὁρατὸν ἀρθρον περὶ «Δημοκρατικῶν
θεσμῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ
Ἀτόμου» ἀνέγνωμεν ἐν τῷ ἀριθμῷ τοῦ
χθὲς ἐκδοθέντος τερπνοῦ και ὠφελίμου
Μασιγοφόρου. Ἐρευνήσαντες ἐμάθομεν,
ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν σθεναρὸν κάλαμον τοῦ

ἐνθουσιώδους νεοῦ κ. Α. Τ. οὐτινος ἐξ
ἐπιφυλάξεως δὲν δημοσιεύομεν τὸ ὄνομα.
καίτοι δὲ διαφωνοῦμεν πρὸς τὰς ιδέας
του ἐν μέρει, συγχαιρούμεν αὐτὸν ἐν τούτοις
διὰ τὸ εὐθαρσὲς και φιλελεύθερον αὐτῶν.

— Ἐπανήλθεν ἐξ Ἀνδρου, ὅπου διέ-
τριψε τὸ θέρος ἀσχολούμενος εἰς τὰς
προσφιλεῖς του μελέτας ὁ εὐπαιδευτος κ.
Ἄγγελος Τουμπεκῆς, πρόεδρος τοῦ Συλ-
λόγου Διοχέλου, οὐτινος εἶνε ἡ ψυχὴ, και
ὅστις ἐν σώματι τὸν ὑπεδέχθη. Ἐνεκεν
ἐλλείψεως χώρου ἀναβάλλομεν διὰ τὴν
αὐριον τὴν ποιητικωτάτην πρὸς τὰ μέλη
προσφωνήσιν του.

— Ἐν τῷ Πορτογαλικῷ Venezuela
ἐδημοσιεύθη ἐν μεταφράσει ἡ περὶ Ἀρ-
μενικῆς δραματογραφίας ἐμβριθεστάτη με-
λέτη, ἣν ἀπηγγεῖλεν ἐν τῷ Διοχέλω
πέρυσιν ὁ διακεκριμένος ἡμῶν φίλος κ.
Τουμπεκῆς. Τῆς μεταφράσεως προτάσσε-
ται εὐφημοτάτη κρίσις, γραφείσα ὑπὸ
δεινοῦ τῆς Λισθῶνος κριτικῆς ἐν γένει
δὲ αἰεθροπατικαὶ ἐφημερίδες ἐξαιρούσαι τὸ
ἔργον τοῦτο ἐκπαινοῦσι τὸν συγγραφέα,
ὅστις ὁμολογουμένως μεγάλην διὰ τῶν
ἔργων του περιάπτει ἐαυτῷ τιμὴν, και ἐ-
παξίως ἀντιπροσωπεύει τὴν φιλολογικὴν
δρασιν τῆς πατρίδος του.

— Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Ἀλαστο-
ρίας, τιμῶν τὴν μνήμην τοῦ προχθὲς θά-
νοντος και πολλὰς ὑπηρεσίας παρασχόν-
τος τῇ ἐπαρχίᾳ ὅλη βουλευτοῦ Κωνσταν-
τινίδου, ἀνέθετό τισι ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἐγ-
κατεστημένων συνδημοτῶν του νά κατα-
θέσῃ στέφανον ἐπὶ τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ.
Μετὰ κοινὴν συνεννόησιν οὐκ ἐπιθυμῶντες,
ἀνεθνετο τῷ ἐγκρίτῳ συμπολίτῃ νέῳ κ. Τουμ-
πεκῆ τὴν κατάθεσιν στεφάνου, ἣν και ἐξε-
τέλεσε μετὰ τῆς διακρινοῦσης αὐτὸν εὐ-
γενείας και ἐπιστημότητος.

— Ἐσφαλμένως ἐγράφη, ὅτι διοριζε-
ται ἰδιαιτέρως γραμματεὺς τῆς ἐν Παρι-
σίαις Β. πρεσβείας ὁ διακεκριμένος ἡμῶν
φίλος κ. Α. Τουμπεκῆς. Περικλήθημεν
ὑπὸ τοῦ ἰδίου νά διαφεύσωμεν μάλιστα
πᾶσαν τοιαύτην φήμην, προσβάλλουσαν
πλαγίως τὰς δεδηλωμένας ἡδὴ και γνω-
στάς περὶ δημοσίων θέσεων ιδέας του.

— Ἐν μεγάλῳ συμποσίῳ, δοθέντι πρὸς
τιμὴν τοῦ παρεπιδημούντος ἐνταῦθα Ρώ-
σου ὑψηλοῦ κ. Κρούσκωφ, ἀναστάς ὁ
ἐκ τῶν συνδαιτυμόνων ἔγκριτος λόγιος κ.
Τουμπεκῆς ἀνέγνω πρόπον, δι' ἧς μέχρι
δακρῶν συνεκίνησε τοὺς πάντας, οὐδ' αὐ-
τοῦ τοῦ ἀλλογλώσσου ὑψηλοῦ ἐξαιρου-
μένου. Διὰ ταύτης ἐξαιρῶν τὰ ἀγαθὰ τοῦ
πολιτισμοῦ ἐπετέθη λάβρως κατὰ τῶν
παρακωλύοντων τὴν πρόοδόν του, και κα-
τέληξε διὰ θερμότητος ἀποστροφῆς πρὸς
τοὺς ἀπανταχοῦ λόγιους ἐν μέσῳ τῶν
φρενητιῶδων χειροκροτημάτων τῆς ἐκλε-
κτῆς ἀσπύρουως. Τοιοῦτοι νέοι τιμᾶσι
τὸν τόπον ὁμολογουμένως.

— Ἀναχωρεῖ σήμερον εἰς Ἑσπερίαν, ὅ-
που διαδοχικῶς ἐπισκεφθήσεται τὰ Πα-
νεπιστήμια τῶν ἐπισημοτέρων πρωτευου-
σῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐπιστημονι-
κῶν του σπουδῶν και ὅσον ἐνεστιν τε-
λειοτέραν ἐαυτοῦ κατάρτισιν ὁ τελειοδί-

δακτος τῆς Φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ παρ'
ἡμῖν Πανεπιστημίου και ἀκαπητὸς ἐν Ἀ-
θήναις κ. Ἄγγελος Τουμπεκῆς. Τὸν συ-
νοδεύουσιν αἱ εύχαι τῆς κοινωνίας ὀλο-
κλήρου, ἥτις ταχέως ἐλπίζει νά τὸν ἐπα-
νιδῇ ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἀντάξιον τῶν
εύχων τῆς και τοῦ λαμπροῦ μέλλοντος,
ὅπερ τὸν ἀναμείνει.

— Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἡ
ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας Ἀκαδημία τοῦ
Δάντου ἐξελέξατο μέλος αὐτῆς τὸν ἐν
Λειψία τὰς διατριβάς ποιοῦμενον ἀξιότι-
μον συμπολίτην κ. Α. Τουμπεκῆν.

— Πολλὰ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Jersey
περὶ φίλου προσώπου, περὶ οὗ ἐνδιαφέρε-
ται βεβαίως νά μάθῃ ἡ ἡμετέρα κοινω-
νία. Πρόκειται περὶ τοῦ περιλημένου ἐν
τοῖς παρ' ἡμῖν νέοις και ἀγαπητοῦ υἱοῦ
τοῦ φιλοπόλιδος κ. Τουμπεκῆ. Ὑπο-
στάς τὰς πρώτας και δευτέρας αὐτοῦ ἐξε-
τάσεις ἐν διαγωνισμῷ πρὸς 64 Γάλλους,
38 Ἰταλοὺς και 12 Ρωμοῦνους ἐθριάμ-
θευσεν, ἀριστεύσας και ἐπισπασάμενος τὸν
θαυμασμὸν τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν
πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος, ὅ-
περ ἐπαξίως φέρει και τιμᾶ.

— Ἐξ ἐπιστολῆς σταλείσης πρὸς φί-
λον ἡμῶν ἐκ Βιέννης ἀποσπώμεν τὴν ἐξῆς
περικοπὴν, ἣν δημοσιεύομεν ἀνευ τῆς
ἐλαχίστης παρατήρησεως:

«Γενομένου λόγου περὶ τῆς ἐμπορικῆς
πίστεως τῆς Ἑλλάδος, ἐν ὑψηλῷ ἐνταῦθα
κύκλῳ ἐν ᾧ συγχάζει ὁ ὁμογενὴς κ. Τουμ-
πεκῆς, ἄλλοι μὲν ἐσκωπτον, ἄλλοι δὲ ὑ-
πεμειδίω. Τούτους πάντας ἀντέφρουσε
μετὰ πειθοῦς ὁ εὐγλωττος συμπατριώ-
της, ἀποδείξας, ὅτι ἡ πίστις τῆς πατρί-
δος εἶνε ἐδραία ὑπὲρ ποτε. Δύο ἀξιωμα-
τικούς, ἕνα ἀντιστρατήγον και ἕνα ταγ-
ματάρχην, ἀρνούμενους νά πεισθῶσι, προ-
σεκάλεσεν εἰς μονομαχίαν μετὰ τινος λό-
γιου ὁ φιλότιμος νεὸς, ἥτις και ἔλαβε χῶ-
ρον προχθὲς ἐν τῷ λευκῷ τοῦ Πράτερ.
Καὶ τὸν μὲν ἀντιστρατήγον ἀφώπλισε δις
διὰ τοῦ ξίφους του, τὸν δὲ ταγματάρχην
ἐπλήρωσε διαμπερῶς διὰ πιστολίου, εἰσελ-
θούσης τῆς σφαίρας ὑπὸ τὸν ἀριστερόν
πνεῦμονα, και ἐξελθούσης κάτωθεν τοῦ
δεξιοῦ. Ἐν μισῇ στιγμῇ ὁ ἀνδρεὸς Ἑλλήν
ἐγένετο ὁ ἦρας τῆς ἡμέρας... Οὐδεὶς
ἄλλος προσφορώτερον δύναται νά λάβῃ
τὸν τίτλον τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῆς πί-
στεως και τῆς πατρίδος, ἀποῦ μάλιστα
περὶ τῆς πίστεως τῆς Ἑλλάδος ἐπρό-
κειτο, ὅσον ὁ πολῦτιμος οὗτος νεὸς, ὁ διὰ
τε τοῦ καλάμου και τῶν ὄπλων οὕτω
σθεναρῶς ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς πατρί-
δος ἀγωνισθεῖς.

— Ἐορτάζει αὐριον και ὁ ἐν Λονδίνω
ἔγκριτος φίλος κ. Ἄγγελος Τουμπεκῆς.

— Ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ περιοδικῷ τῆς
«Ρωμαϊκῆς νομολογίας» κατεχωρήσθη σο-
φωτάτη πραγματεία περὶ Διοχέλου
παρὰ Σιναις, ἀπορρέουσα ἐκ τοῦ πεφωτι-
μένου καλάμου τοῦ ἐγκρίτου νομομα-
θοῦς κ. Τουμπεκῆ. Ἀπειρα συχαρητή-
ρια τῶν ἐξοχωτέρων νομοδιδασκάλων ἐ-
δέχθη ἐπὶ ταύτῃ ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων,
αἱ δὲ κριτικαὶ ἐπιθεωρήσεις μετὰ σεβα-

σμοῦ μνημονεύουσι τοῦ ὀνόματος του.
Ὁ διάσημος καθηγητὴς Albert καταλή-
γει ὡς ἐξῆς μακροτάτην τοῦ ἔργου τού-
του ἀνάλυσιν «En un mot M. Tum-
becky est un savant juriste.»

— Πανελλήθῃ χθὲς ἐκ τῆς Ἑσπερίας,
ὅπου ἐπὶ ἐξαίτησιν συνελήφθη τὰς ἐπὶ
τῶν νομικῶν και πολιτικῶν ἐπιστημῶν
μελέτας αὐτοῦ, ὁ γνωστὸς τῷ Πανελληνίῳ
συγγραφεὺς και λόγιος νομολόγος κ. Ἄγ-
γελος Τουμπεκῆς. Μετ' ἀνυποκρίτου χα-
ρᾶς τὸν ὑποδέχονται οἱ φίλοι πάντες ἡ
δὲ κοινωνία, ἐν ἡ ἀναλόγως τῆς ὑψηλῆς
αὐτοῦ παιδείας ἐκλήθη νά διατρέψῃ, σε-
μνύεται κατατάσσουσα αὐτὸν μεταξὺ
τῶν ἐγκαλλωπισμάτων τῆς. Καὶ ἡ Κυ-
βέρνησις διατρανοῦσα τὴν πρὸς ἀνδρα τι-
μήσαντα τὴν νεοελληνικὴν ἐπιστήμην ἐν
τῇ Ἑσπερίᾳ ἐκτίμησιν τῆς, ὀφείλει νά πα-
ράσῃ αὐτῷ τὰ μέσα, δι' ὧν ταχέως ν' ἀ-
ποβῇ ἐπιωφελὴς εἰς τὸ ἔθνος, διαδίδων και
χρησιμοποιῶν τὰ πορίσματα τῶν μακρῶν
του μελετῶν.

— Διωρίσθη μέλος τῆς πρὸς μεταρρυθ-
μισιν τοῦ Ποινικοῦ νόμου ἐπιτροπείας ὁ
ἀρτι ἐκ τῆς Ἑσπερίας ἀφικόμενος δια-
πρεπὴς ἐπιστήμων και φίλος κ. Α. Τουμ-
πεκῆς. Δὲν ἀμφισβόλλομεν, ὅτι οἱ συναδέλ-
φοι του πολῦτιμον εὐρον ἀρρωγόν και συ-
νεργάτην ἐν τῷ πολυμύθῳ ἔργῳ των.

— Χθὲς ἐκοιμήσατο τὴν ἐκέρχιν τῶν
παραδόσεων του, παρισταμένου τοῦ κ. ὑ-
πουργοῦ τῆς Παιδείας, πολλῶν καθηγητῶν,
λογιῶν, δημοσιογράφων και ἀπειροῦ πλῆ-
θους φοιτητῶν ὁ ὑψηλὸς κ. Τουμπεκῆς.
Ἡράτο διὰ μακρὰς ἐκδρομῆς εἰς τὴν
ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων λαῶν, ἐμελέτησε
τὰς ἐπὶ τῶν νόμων ἐπιρρῆσις τῶν ἐπανα-
στάσεων, και κατέληξεν εἰς τὴν Ἑλληνι-
κὴν, ἥτις, ὡς ἐπέλεξε, εἶνε ἡ τελευταία
ἀλλὰ και λαμπροτέρα, ἀστραπή, ἥτις ἐφώ-
τισε και ἀπεκρυστάλλωσε οὕτως εἰπεῖν
τὴν ἔνομονα ταῖς ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Εὐ-
ρώπῃ τὸν λόγον του, ὅστις ἀποτελεῖ ἀρί-
στην συμβολὴν εἰς τὴν νομικὴν ἡμῶν
φιλολογίαν, ἐπεσφράγισαν παράφορα χει-
ροκροτήματα και συχαρητήρια θερμό-
τατα ἐκ μέρους τῶν παρισταμένων.

— Ἐλησμονήσαμεν ἐν τῇ προχθεσινῇ
περιγραφῇ τοῦ χοροῦ τῆς κ. Β* νά προσ-
θέσωμεν, ὅτι τὸν τετραχόρον διηύθυνε μετ'
ἀπαραμίλλου χάριτος και δεξιότητος ὁ
ἀδρότατος ἡμῶν φίλος και ὑψηλὸς κ.
Τουμπεκῆς.

— Ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ, πε-
ρικλείοντι ἐν τούτοις, ὅτι καλὸν ἔχει νά
ἐπιδείξῃ ἡ ἡμετέρα κοινωνία, ἐτελέσθησαν
χθὲς οἱ γάμοι τοῦ εὐγενοῦς και περισπου-
δάστου ἡμῶν φίλου κ. Ἀγγέλου Τουμ-
πεκῆ μετὰ τῆς πολυφύρου και εὐ ἡμέ-
νης δεσποινίδος Σοφίας Μπακαλιτῆς, μονο-
γενοῦς θυγατρὸς τοῦ ὁμογενοῦς τραπεζί-
του. Τοὺς στεφάνους ἀντήλαξεν ὁ και
ἀνάδοχος τῆς νύμφης γηθεῖος εὐπατρίδης
τῆς Ἑλληνικωτάτης πόλεως, Τσαμουρ-
Καλέ κ. Σπυράκης Θύραλης. Ραῖνομεν μὲ
ἀνθη τὸ καθ' ὅλα εὐ ἡρμοσμένον ζεῦγος,
εύχόμενοι αὐτῷ ἀτελεύτητον χαρὰν ἐν τῷ
βίῳ και πᾶν καταθῆμιον. Οἱ νεόνυφοι

προπεμπόμενοι ὑπὸ τῶν εύχῶν πάντων
ἀνεχώρησαν τὴν αὐτὴν ἑσπέραν εἰς Ἰτα-
λίαν.

— Ἐν τῷ τελείῳ ἐξευτελισμῷ, ὃν ὑπέ-
στησαν ἀπὸ τινος τὰ παρασῆμα, εἰκὴ
και ὡς ἐτυχεν ἀπονεμόμενα πρὸς κορε-
σμὸν ματαίων φιλοδοξίῶν και διὰ λόγους
ταπεινῶν μικροπολιτικῶν συμφερόντων,
ἀρίστη τιμὴ εἶνε βεβαίως τὸ νά διατηρη-
τις τὸ στήθος του ἀμόλυτον ἀπὸ τῶν
τεκμηρίων τούτων τῆς δουλοφροσύνης και
τῆς μηδαμινότητος. Ἐν τούτοις ἐάν ὁ
πάρχη και τῆς ἐξαιρέσις, καθ' ἣν τὸ παρά-
σημον εἶνε τὸ ὑψηλὸν δείγμα τῆς ἐκτιμή-
σεως, ἣν τὸ κράτος ἀπονέμει εἰς τοὺς
ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ, τοιαύτη ἐξαιρέσις βε-
βαίως εἶνε ἡ ἀπονομή τοῦ παρασῆμου τοῦ
ἀργυροῦ Σταυροῦ τῶν ἱπποτῶν τοῦ Σωτή-
ρος τῷ διαπρεπῇ νομολόγῳ και συγγραφεῖ
κ. Τουμπεκῆ διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἐν-
ταῦθα και ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρεσίας
του. Ὅτι δι' ἄλλον εἶνε δείγμα κουφότητος
και εὐτελείας, διὰ τὸν σεβαστὸν ἡμῶν φίλον
εἶνε τιμὴ ἐξοχὸς και ζηλευτὴ. Βεβαίοντες
δὲ τὴν κυβερνήσιν, ὅτι σπανίως παρά-
σημον ἐκόσμησεν εὐγενέστερα στήθη, αἰ-
σθανόμεθα ἀνακούφισιν, ὅτι τὸ ἀπωλέσαν
πᾶσαν ἀξίαν παράσημον ἡμῶν, ὅπερ ἐν
τούτοις ἐκόσμησε τὰ στήθη τοῦ Κανάρη
και τοῦ Διάκου, ἐνοήθη πλέον, ὅτι πρέ-
πει νά ἀναλάβῃ τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ τι-
μὴν, τοῦθ' ὅπερ πείθει ἡμᾶς ἡ παραση-
μοφορία τοῦ κ. Τουμπεκῆ.

— Ἀποστέλλεται εἰς Ἑσπερίαν ἐπὶ εἰ-
δικῇ ἐντολῇ ὁ κ. Τουμπεκῆς. Ὁ σκοπὸς
τῆς ἀποστολῆς ταύτης ἐτηρήθη μυστικῶς
ἕνεκα λόγων πολιτικῶν. Ἄλλοι λέγουσιν,
ὅτι πρόκειται περὶ μεγάλου οἰκονομικοῦ
συνδυασμοῦ, ἀφορῶντος εἰς τὴν ἐνοποίησην
τῶν δανείων ἄλλοι περὶ ἀγορᾶς θωρη-
κτῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει συγχαιρούμεν
τοὺς ἀρμόδιους, ὅτι λαμπροτέραν και μάλ-
λον συμφέρουσαν ἐκλογὴν δὲν ἠδύναντο
νά κάμωσι.

— Εἶχομεν γράψῃ τὰ ἀνωτέρω, ὅτε
διερχόμενος ἐκ τοῦ γραφείου ἡμῶν ὁ κ.
Τουμπεκῆς, ἐβεβαίωσεν, ὅτι οὐδεμίαν ἔχει
ἐτι εἰδησιν περὶ παρομοίας ἀποστολῆς.
Ἴσως τὴν βεβαίωσιν ταύτην ὑψηλοῦσεν
αὐτῷ ἡ οὐρελιμένη εἰς τοιοῦτον ἔθνωφε-
λὲς ἔργον ἐχεμύθειαι.

— Ἡ πτωχὴ ἡμῶν ἐπιστημονικὴ βι-
βλιογραφία πλουτίζεται προσεχῶς διὰ πο-
λυτίμου συγγραφῆς περὶ Ὀρων και Ὀρίων
κατὰ καινοφανῆ τρόπον πολλῶν διεπισπύ-
των ζητημάτων τῆς ἐπιστήμης. Τὸ ὀγκω-
δέστατον τοῦτο σύγγραμμα, ὅπερ ἐπιλοπό-
νησεν ὁ πολυμαθὴς κ. Τουμπεκῆς, ἐκδο-
θήσεται συγχρόνως και Γαλλιστῆ, ὡς μαν-
θάνομεν.

— Ἐσφαλμένως διεδόθη, ὅτι ὁ κ. Τουμ-
πεκῆς θ' ἀναλάβῃ ἔδραν τινα ἐν τῷ Ἑ-
θνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ναι μὲν ἡ ἀρμοδία
σχολ

— Καί πάλιν επαναλαμβάνομεν, ότι η υποψηφιότης του κ. Τουμβεκί εις την αναπληρωτικήν εκλογήν της επαρχίας του δεν ευτυχε της πλήρους εγκρίσεώς του. Ναί μὲν οί συνεπαρχιωταί του τιμῶντες τὰς πρὸς τὸ ἔθνος υπηρεσίας του, καὶ θέλοντες ν' αντιπροσωπευθῶσιν ἀξιοπρεπῶς κόπτονται ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ μὲν ὁ τύπος τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς πρωτεύουσας υἰοθέτησεν τὴν κάλην του, ἀλλ' ἄγνωστον ἔτι τυγχάνει, ἂν θὰ συγκατανεύσῃ. Ταῦτα χάριν τῆς ἀκριβείας.

— Ἀσθενεὶ παθὼν ἐκ κρουολογήματος ὁ γεραρὸς πρεσβύτες κ. Τουμβεκί. Ὁ Ὑψίστος εἶθε νὰ διασώζῃ τὰς ἡμέρας του ἐπ' ἀγαθῶ τῆς πατρίδος.

— Τὸ μοιραῖον τέλος ἐφθασε ἄς ἀναλυθῶσιν οἱ πάγοι τῶν βουνῶν, ἵνα πληρωθῇ δακρύων ἡ πατρίς, ἡ ἀπορφανισθεῖσα ἐνὸς τῶν ἀρίστων τέκνων τῆς. Ὁ ἄγγελος Τουμβεκί δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῇ ζωῇ. Μάτην αἱ εὐχαὶ τῆς κοινωνίας, μάτην τῆς ἐπιστήμης αἱ ἀγρυπνοὶ προσπάθειαι. Τὸ ἀκμαῖον ἔτι καὶ καλλιφύλλον δένδρον ἐκλινε πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἀφιπτανταὶ μετὰ τῆς σκιᾶς του τόσαι ἔτι ἀνεκπλήρωτοι ἐλπίδες. Αὐριοι θέλομεν δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα μετὰ βιογραφίας τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ὃν ἐκτὸς τῆς ὑψηλῆς καὶ εὐρωπαϊκῆς φήμης κερτημένης παιδείας, διέκρινον ἐν τῇ καθ' ἑαυτοῦ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ καὶ βίος ἀμεμπτος καὶ μετριοφροσύνη ἀνεπιτήδευτος καὶ πολιτεία ἐν τῷ κοινοβουλίῳ μετριοπαθῆς ὄσον καὶ ἀκτινοβόλος, δυναμένη ὡς ὑπόδειγμα νὰ χρησιμεύσῃ τοῖς μεταγενεστέροις. Ἡ ἐπι τῷ ἀλγεινῷ θανάτῳ του συγκίνησις κωλύει ἡμᾶς σήμερον ν' ἀποδώμεν τὸν ἐμπρέποντα αὐτῷ ἔπαινον.

— Ἐν τῇ ἀπαριθμήσει τῶν στεφάνων, οἵτινες κατετέθησαν ἐπὶ τῆς σωροῦ τοῦ χθὲς κηδευθέντος Ἀγγέλου Τουμβεκί, ἐλησμονήσαμεν ν' ἀναφέρωμεν τὸν τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος, τὸν τῆν οικογενείας Μικὲ καὶ τὸν τοῦ δήμου Στρατῆς. Ἐπίσης ἐκ τῶν ἐπικηδείων ρητόρων δὲν ἐμνημονεύθη τὸ ὄνομα τοῦ κ. Λαθραίου. Ταῦτα διὰ τὴν ἀκριβείαν.

— Διαδίδεται ἐν καλῶς πληροφορημένοις κύκλοις, ὅτι ὁ αἰδιμος Τουμβεκίς, ἀφοῦ μετὰ μοναδικῆς φιλοστοργίας διέθετο τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ περιουσίαν, δὲν ἐλησμονῆσεν καὶ τὸ ἔθνος. Λέγεται ὅτι κληροδοτεῖ εἰς τὸ ἔθνος Πανεπιστήμιον τὴν βαρῦτιμον σειρὰν τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ ἔργων, ἅτινα ἀπὸ καιροῦ ἐναγωνίως ἀναμένουσιν οἱ ἀπανταχοῦ ἐπιστήμονες, παρ' οὓς ἐξοχον κατεῖχε θέσιν ὁ σοφὸς Ἕλληνας, ὁ μὲχρι τοιοῦτου βαθμοῦ ἐλαττώματος ἔχων τὴν μετριοφροσύνην, ὥστε νὰ ἀρνηθῇ ἐν τῇ ζωῇ τὴν δόξαν, ἣν ταῦτα θὰ τῷ περιήπτον, ἵνα κληροδοτήσῃ αὐτὴν ὀλόκληρον εἰς τὴν πατρίδα του. Ἀγῆρως εἰς αἰῶνας ἔστω ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου τούτου εὐεργέτου τοῦ ἔθνους!

Ὁ σταχυολογήσας ἐκ παντοειδῶν καὶ πολυωνύμων ἐφημερίδων τὰ ἀνωτέρω διάφορα, ἐν οἷς σαφῶς ἀντικατοπτρίζεται ἡ

ἐξέλιξις τοῦ βίου τοῦ ἀειμνήστου Ἀγγέλου Τουμβεκί, δὲν ἤκουσεν ἔτι, ἂν παρεδόθησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὰ χειρόγραφα τῶν κληροδοτηθέντων εἰς τὸ ἔθνος ἀνεκδότων αὐτοῦ συγγραμμάτων. Τοῦτο μόνον δύναται νὰ βεβαιώσῃ μετ' ὄρκου, ὅτι μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας ἀνευρῶν τὰ χειρόγραφα τῶν διαφόρων τούτων, παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὴν παραδόξον ὁμοιότητάτιν πρὸς τὸν γραφικὸν χαρακτήρα τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός.

Ἰμδ.

ΑΓΓΡΙΑ ΟΥΛΟΥΣ

Η ΠΕΡΑΙΚΟΥΛΑ

Ἀπ' τὴν ἀγία Παρασκευὴ ἴσα ἑ' ὀλόφροσ σκευὴ μιά περικουλά ἑστὸ κλουεὶ γλυκοκαλεῖ κάθε πουρνό.

Κ' ἕνας διαβάτης, ποῦ περνῇ τὴν ὄρ' αὐτὴ τὴν πρωινῇ, ἴψηλὰ τὰ μάτια του γυρνῇ, καὶ ἀναστενάξει καὶ πονεῖ.

— Ἄχ! περικουλά, σὲ θεωρῶ πάντα κλεισμένη ἑστὸ κλουεὶ, καὶ ἀπὸ κρυφὰ σὲ λαχαρῶ μὰ τὴν ἀγία Παρασκευῇ.

Ἄχ! περικουλά πλουμιστῇ, πέτα ἑστὸ δένδρου τὰ κλαδιά, νὰ βρῆς φωλιτσα πειρὸ ζεστή, τὴν ἀναμμένη μου καρδιά...

Κ' ἡ περικουλά κελαιδεῖ καὶ ἄλλοι τὰ μάτια τῆς γυρνῇ, καὶ δὲν γυρίζει νὰ τὸν ἴδῃ, τὸ νεῖδ διαβάτη ποῦ περνῇ.

Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΑ

Τὴν πρώτη κόρη τοῦ παπᾶ ὠμοφρονεῖ τὴν ἀγαπᾶ, καὶ τὴν συχνασταμόνει σιμὰ ἑστὸ βρῶσι μόνη.

— Ἐλα, καλότυχη Λενιώ μὲ ἴμινα τὸν ὠμοφρονεῖ, νὰ ἴδῃ ἑστὸ τὴν ἀγκαλιά μου μὲ τὰ τρελλὰ φιλιὰ μου.

Ἐχει ὁ παπᾶς τὴν καπαδιά, ἔχει καὶ τέσσαρα παιδιά, ἔχει ἐκκλησιὰ καὶ ἀμπέλι, ἔσένα τί σε θέλει;

Κ' ἡ κόρη πάντα ἵτροπαλῇ διαβαίνει καὶ δὲν τοῦ μιλεῖ, μὰ τὸν κρυφοκιντᾶζει καὶ συχνασταμένει

Γιατὶ καὶ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾶ, ὁμῶς φοβάται τὸν παπᾶ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΒΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΠΤΩΝ ΑΓΓΕΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἀνάγκη νὰ ἐπιφέρωμεν σπουδαίαν τι νὰ παρατήρησιν, ἀφορῶσαν τὴν ποικιλίαν τῶν μυθολογικῶν, ἠρωϊκῶν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ιστορικῶν ἀντικειμένων.

Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἰδίως τὰ πρῶτα καὶ δευτέρα ἀποτελοῦσι μυθολογικὴν καὶ ἠρωϊκὴν ἱστορίαν μὴ γνωστὴν ἡμῖν ἐκ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων. Ἐν τοῖς ἀγγείοις ἀπαντᾶσι πρόσωπα μὴ μνημονευόμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ὀλόκληροι σκηναὶ, μὴ ἐξηγούμεναι

ΣΤΑΜΝΟΣ ΠΕΡΑΙΚΗ ΚΡΑΤΗΡ

ὄρ' οὐδεμιᾶς γραπτῆς παραδόσεως ἢ καὶ ἀπεικονιζόμεναι ἄλλως παρ' ὅπως ἡ ἱστορία ἀναφέρει. Ὡσαύτως παρατηρητέον, ὅτι ἡ μυθολογία τῶν ποιητῶν δὲν εὐρίσκειται πάντοτε ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῶν πεζῶν, ἔτι δὲ ἐκ τῶν αὐτῶν τοῖς ποιηταῖς οἱ λυρικῆ διαφέρουσι τῶν τραγικῶν. Αἱ παραδόσεις θὰ μετεβλήθησαν, καὶ ἴσως κατὰ τὴν περίοδον τῶν μεγάλων Ἑλλήνων συγγραφέων θὰ ἐπεκράτησεν ἐν μέσῳ τῆς συγχύσεως ταύτης εἰδος τι ἐκλεκτικότητος, ἀρείσεως εἰς τὸν ποιητὴν, τὸν μυθολογικὸν κτλ. τὴν ἐκλογὴν τῆς διακρουθίσεως, τῆς συναδούσης πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὴν φύσιν τοῦ ποιήματός του.

Τὰ γραπτὰ ἀγγεῖα, ἰδίως τὰ ἀρχαιότερα, ἅτινα καὶ προγενέστερα εἶνε τῶν συγγραφέων τούτων, πληροφροῦσιν ἡμᾶς περὶ πραγμάτων, μὴ μνημονευόμενων παρ' αὐτοῖς διὰ τοῦτο καὶ ἡ σπουδὴ αὐτῶν μεγάλην κέντηται σπουδαιότητα καὶ διάφορον ἔκτος τούτου παριστῶσι διὰ τοῦ

ΟΑΚΙΟΝ ΣΤΑΜΝΟΣ ΑΝΟΥΤΑΙΑΣ ΟΑΛΜΟΣ

αὐθεντικώτερον τρόπον τὴν γνησίαν ἱστορίαν τῆς τέχνης ἀπὸ τῶν ἀρχῶν μέχρι τῆς τελειοποιήσεως αὐτῆς.

Ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν ἀγγείων πολλὰ ὑπάρχουσι γινώμια ἄλλ' ἐπισταμένη ἐξέτασις καταλήγει εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι πολλὰ τούτων ἐχρησίσθησαν ἀναμφιβόλως ὡς οἰκιακὰ σκευῆ πρὸς χρῆσιν καὶ κόσμον.

Τὰ μεγαλύτερα ἀγγεῖα ἦσαν προωρισμένα ἕνεκα τοῦ μεγέθους, τοῦ βάρους καὶ τοῦ σχήματος, νὰ ἴστανται πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐν ᾧ ἕτερα διαφόρων μεγεθῶν καὶ σχημάτων ἦσαν προωρισμένα,

ὅπως φέρωσιν οἶνον, ἄλλα δὲ ρευστὰ καὶ μύρα. Προφανὲς εἶνε, ὅτι μᾶλλον πρὸς κόσμον ἢ χρῆσιν ἐχρησίσθησαν, καὶ ὅτι ἐθεωροῦντο ὡς ἀντικείμενα τέχνης, ἕνεκα τῶν ἐφ' αὐτῶν εἰκόνων, αἵτινες ὑπὸ τῶν ἀρίστων τῆς περιόδου τεχνιτῶν ἐξετελοῦντο. Τὰ φέροντα Παναθηναϊκὰς σκηνὰς ἐδίδοντο πιθανώτατα πλήρη ἐλαίου ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς ἔθνικούς ἀγῶνας ἕτερα θὰ ἐδίδοντο εἰς τοὺς παλαιστικούς ἢ ὡς γαμήλια δῶρα ἢ ὡς τεκμήρια ἔρωτος

ΠΡΟΧΟΥΣ ΡΥΘΟΝ ΠΡΟΧΟΥΣ

καὶ φιλίας, ταῦτα δὲ φέρουσιν ἐφ' αὐτῶν ἀναλόγως ἐπιγραφὰς ὡσαύτως ἐχρησίσθησαν καὶ εἰς τὰ μυστήρια, διότι ἐπ' αὐτῶν παριστάνται τὰ διάφορα εἶδη αὐτῶν. Ὁ Βάχχος κρατεῖ συνήθως κἀνθάρον, οἱ δὲ Σάτυροι διώτην.

Τινὰ τούτων ἐχρησίσθησαν ἀποκλειστικῶς δι' ἐπιταφίους σκοποῦς. Πολλοὶ ὑπέθεσαν, ὅτι ἐντὸς τῶν ἀγγείων τούτων εἰθιθετὸ ἢ τέφρα τῶν νεκρῶν ἄλλα τὸ τοιοῦτον δὲν φαίνεται ἡμῖν ὀρθόν, διότι ταῦτα εὐρηται ἐν τάφοις, ἐν οἷς τὰ σώματα ἐτάφησαν, χωρὶς νὰ καῶσιν. Ἡ εὐσέβεια τῶν συγγενῶν ἐκόσμηε τὸν τάφον τοῦ θανόντος διὰ τῶν ἀγγείων, τῶν ὀπλων καὶ κοσμημάτων, ἅτινα ἐξέτιμα, καὶ ἅτινα συνηθὸν μᾶλλον πρὸς τὰ ἴθη αὐτοῦ, ἢ ἀνεκάλουν συμβάντα, ἡμνήμη τῶν ὀποιῶν τῷ ἴθῳ ἀγαπητῇ. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔθιμου, καθ' ὃ ἔθεταν ἐν τῷ τάφῳ μετὰ τοῦ νεκροῦ τὰ προσφιλῆ αὐτῷ ἀντικείμενα, φαίνεται, ὅτι προήρχετο ἐκ δεσποδαϊμονίας τῶν συγγενῶν τοῦ θανόντος, ὅπως μὴ μεταχειρισθῶσι πράγματι ἀνήκον αὐτῷ ἢ μετὰ τῆς μνήμης του συνδεδεμένον διὰ τοῦτο τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἐνεταφίζοντο μετὰ τοῦ νεκροῦ. Αἱ παρὰ τοῖς ἀπολιτιστοῖς Ἑθνεσιν ἰσχύουσαι προλήψεις

ΟΕΥΑΒΟΝ ΚΕΑΕΣΗ

ἐνεκολλώθησαν τὸ ἔθιμον τούτου, τὸ ὅποιον εἶχον ἕλα τὰ ἀρχαῖα ἔθνη τοῦ κόσμου, καὶ ὅπερ διεσώθη μέχρι τῆς ἐποχῆς μας. Ὑποτίθεται, ὅτι διεκόπη, ὅτε ἡ Ῥωμαϊκὴ κυριαρχία ἐδέσποσεν ἐν Ἰτα-

1. Ὅτι ἔθος ἦν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ θέτειν ἐν τοῖς τάφοις τὰ ἀγαπητὰ τοῖς νεκροῖς ἀγγεῖα, ἀπαντᾶ καὶ ἐν τινι χωρίῳ τοῦ Βιτρούβιου: «Virgo civis Corinthia jam matura nuptiis, implicita morbo decessit: post sepulturam ejus, quibus ea viva poculis delectabatur, nutrix collecta et composita in calatho pertulit ad monumentum, et in summo collocavit; et uti ea permanent diutius sub divo, togula textit.»— Vitruvius, βιβ. iv. κεφ.

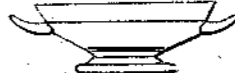
λίᾳ καὶ Σακελίᾳ. Οἱ Ῥωμαῖοι, θάπτοντες τοὺς νεκροὺς τῶν, οὐδέποτε παρεδέχθησαν νὰ θέτωσιν ἐν τοῖς τάφοις ἀγγεῖα, ἢ δ' ἐπὶ πύρρα αὐτῶν ἐπέφερε τὴν κατάργησιν τοῦ ἔθιμου τούτου, καὶ συνεπῶς τὴν τῶν ἐργοστασιῶν.

ΑΓΓΕΙΟΝ ΠΑΡΑΡΜΗΣ

Ὁ Κράμπερ πιστεύει, ὅτι γραπτὰ ἀγγεῖα κατασκευάζοντο μέχρι τοῦ Β' Καρχηδονικοῦ πολέμου.

Ἀξιοπεριέργον εἶνε, ὅτι οὐδεὶς ἀρχαῖος συγγραφεὺς, μὴδὲ αὐτοῦ τοῦ Πλινίου ἐξαιρουμένου, ποιεῖται μνησίαν τῶν γραπτῶν

ΑΕΙΜΑΕΤΗ

ἀγγείων, ἂν καὶ ταῦτα φαίνονται ὄντα γενικωτάτης χρήσεως, οὐδὲ ὑπάρχει χωρίον τι ἀποκλειστικῶς περὶ αὐτῶν ἀναφέρον. Μόνος ὁ Σουητώνιος μνημονεύει, ὅτι αἱ ἐν Καπύῃ ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἰδρυθεῖσαι ἀποικίαι κατέστρεψαν, ἂν καὶ ταῦτα φαίνονται ὄντα γενικωτάτης χρήσεως, οὐδὲ ὑπάρχει χωρίον τι ἀποκλειστικῶς περὶ αὐτῶν ἀναφέρον. Μόνος ὁ Σουητώνιος μνημονεύει, ὅτι αἱ ἐν Καπύῃ ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἰδρυθεῖσαι ἀποικίαι κατέστρεψαν,

ΑΓΓΕΙΟΝ ΑΚΜΗΣ

ὅτε ὠκοδόμουν τὰς ἐξοχικὰς τῶν οἰκίας, τοὺς ἀρχαιότερους τάφους, ἰδίᾳ τοὺς πε-

1. — Τὸ αὐτὸ ἔθιμον καὶ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, ἀπαντᾶ καὶ ἐν τοῖς ἐπιμηθίοις θεομαῖς Ἰνδικῆς τινος φυλῆς, ὡς φησὶ ὁ πρὸς τὸν Βιτρούβιου ἐν τινι ποιητικῷ ὕμνῳ τοῦ Σχιδλλέρου:

«Κομίσατε ἐνταῦθα τὰ τελευτάτα δῶρα θάψατε δὲ μετὰ τοῦ νεκροῦ πᾶν ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἦτο εὐαρέστον εἰς αὐτόν.»

Ἐν τινι χωρίῳ ἀρχαίου συγγραφέως, μνημονευο-

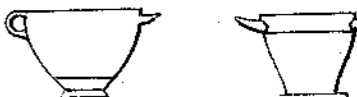
ρίχοντος ἀρχαῖα ἀγγεῖα (aliquantum vasculorum operis antiqui referentur). Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Betiger ἡ λέξις vascula ἀποδοτὰ εἰς μόνον τὰ χαλκίνα ἀγγεῖα ἐν τούτοις, τοῦ Σουητώνιου ἀποκλειστικῶς περὶ τῶν τάφων τῆς Καπύης ὁμιλοῦντος, ἐν ἧ ἔτι καὶ νῦν εὐρίσκονται γραπτὰ ἀγγεῖα, οὐδέποτε δὲ χαλκίνα, εἶνε πιθανώτατον, ὅτι ἡ φράσις του ἐννοεῖ τὰ γραπτὰ ἀγγεῖα.

Οἱ Ῥωμαῖοι βεβαίως ἐγνώριζον ταῦτα.

ΑΥΒΑΑΛΟΣ ΚΑΝΣΑΡΟΣ ΑΥΒΑΑΛΟΣ

ἡ δὲ σκέψις αὐτὴ ἐπιβεβαιούται ὑπὸ τῆς ἐξῆς παρατηρήσεως: Οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Ἕλληνας ἐνεταφίζον τοὺς νεκροὺς αὐτῶν χωρὶς νὰ τοὺς καίωσι διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀνθρώπινης τέφρα οὐδέποτε εὐρέθη ἐν τοῖς τῶν Ἑλληνικῶν τάφων ἀγγείοις, ἅτινα ἐτίθεντο ἐκατέρωθεν τοῦ σώματος κατὰ γῆς. Καὶ ὅμως ἀνεκαλύφθησαν ἀγγεῖα τινὰ πλήρη τέφρας καὶ ἡμικαυμένων ὀστέων ἐπειδὴ δὲ εἴθιστο παρὰ Ῥωμαίους τὸ καίειν τοὺς νεκροὺς, συνεπαρῶν, ὅτι τὰ ἀγγεῖα, κενὰ κατὰ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν τοῖς τάφοις τιθέμενα, ἀφηροῦντο ἀπ' αὐτῶν, καὶ εἶτα ἐχρησίσθησαν ὡς περροδόχοι κάλπαι τοῖς Ῥωμαίοις. Αἱ ἀντικαταστάσεις αὗται δὲ ἦσαν ὁπῶν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Λούβρου ὑπάρχει ἀγγεῖον ἐξ Ἀνατολικῆς ἀλαβαστροῦ κατασκευασθὲν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἐξέρου δι' ἱερογλυφικῶν καὶ σφηνοειδῶν χαρακτήρων τὸ ἀγγεῖον τοῦτο κατὰ μεταγενέστεραν περίοδον ἐχρησίσθησαν ὡς περροδόχοι κάλπη δι' ἐν τῶν μελῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκογενείας Κλαυδίου, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς Λατινικῆς ἐπιγραφῆς, τῆς χαραχθείσης ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ ἀγγείου, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ ἄλλου φέρεται παλαιὰ Αἰγυπτιακὴ καὶ Περσικὴ ἐπιγραφή.

ΕΚΥΦΟΣ ΕΚΥΦΟΣ

Βεβαίως θὰ ἐξεπληττόμεθα ἐπὶ τῇ ἐντελεῖ διατηρήσει τῶν εὐθραύστων τούτων ἀγγείων, ἂν δὲν ἐγνωρίζομεν, ὅτι εὐρίσκονται ἐν τάφοις. Οἱ τάφοι, ἐν οἷς ταῦτα

μῆνου ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου, βιβ. XI. κεφ. 1, ἀπαντᾶ παραπλήσιον ἔθιμον: «Νέκυσ χαμαιστρωτῶς ἐπὶ τινος εὐρείας στιβᾶδος προσήκειν αὐτοῖς; θαλίαν τε τα ποτῆρα τε στεφανοῦς τ' ἐπικρασιν εὐχην.» Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Κινεζικῆς ἱστορίας παρόμοιον ἔθιμον φαίνεται ἰσχύον τοῦ ἐνεταφίζεσθαι μετὰ τοῦ νεκροῦ ἀγγεῖα. Τὰ ἀγγεῖα ταῦτα ἀπνέμνοντο εἰς ἔνδειξιν τιμῆς ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν προσώπων δι' ὑπερησίας ἀποδοθείσας εἰς τὸ κράτος. Βλ. Thoms on Ancient Chinese Vases of the Shang Dynasty, from 1743 to 1496 B. C.

εφίσκονται, κείνται ἔγγυς τῶν τειχῶν ἔ-
ξωθεν τῆς πόλεως εἰς μικρὸν βάθος, ἔ-
κτός τῶν τῆς Νώλης, ἐνθα αἱ ἐκρηγνῆες
τοῦ Βεσσουβίου ὕψωσαν τὸ ἔδαφος, ἀφ' ἧς
περίουοι οἱ τάφοι ἐκτίσθησαν, οὕτως ὥστε
να εὐρίσκωνται οὗτοι εἰς βάθος 20 ποδῶν
ὑπὸ τὴν γῆν.

Οἱ κοινοὶ τάφοι εἰσι κατεσκευασμένοι
ἐκ πλίνθων ἢ σκληρῶν λίθων, καὶ εἰσι ἀ-
κριβῶς τοιοῦτου μεγέθους, ὥστε νὰ πε-
ριλαμβάνωσι τὸ σῶμα καὶ πέντε ἢ ἕξι ἀγ-
γεῖα. Ἐν μικρῶν τίθηται ἔγγυς τῆς κεφα-
λῆς, τὰ δὲ ἄλλα μεταξύ τῶν κνημιῶν καὶ
τοῦ σώματος ἢ ἑκατέρωθεν, συνήθως δὲ
ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους μόνον. Ὁ ἀριθ-
μὸς καὶ ἡ ὠραιότης τῶν ἀγγείων ποικί-
λει ἴσως ἀνάλογως τῆς τάξεως καὶ τῆς
περιουσίας τοῦ κτήτορος τοῦ τάφου. Οἱ
τάφοι τῆς πρώτης τάξεως εἰσι μεγαλήτε-
ροι, καὶ ἐκτισμένοι διὰ μεγάλων τεμα-
χιῶν λίθου, σπανίως διὰ λιθοκόλλας ἢ ἠω-
μένων, οἱ δὲ ἔσθθεν τοῖχοι εἰσι κεχρισμέ-
νοι διὰ γύψου καὶ δι' εἰκόνων κεκαλλω-
πισμένοι, καὶ ὁμοιάζουσι πρὸς μικρὰ δω-
μάτια τὸ σῶμα κείται ἐν τῷ μέσῳ, τὰ
ἀγγεῖα περὶ αὐτοῦ, συχνάκις δὲ ἀγγεῖα
τινα ἀναρτῶνται ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου
χαλκίμων ἤλων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγγείων
εἶνε μεγαλύτερος ἐν τοῖς τάφοις τού-
τοις, τὸ σχῆμα δὲ αὐτῶν μεγαλοπρεπέ-
στερον.

Ἐν τοῖς τάφοις εὐρίσκονται καὶ ἄλλα
τινὰ ἀντικείμενα, οἷον πῶρπαι χρυσαὶ καὶ
ἀργυραὶ, ξίφη, λόγχαι, ὄπλα καὶ διά-
φοροι κόσμοι. Τὰ μετὰ τοῦ σώματος ἐν-
ταφιαζόμενα ἀντικείμενα, δεικνύσι τοὺς
τρόπους καὶ τὰς ἐνασχολήσεις τοῦ ἀπο-
θανόντος. Εὐρύνται πολεμισταὶ μετὰ τῶν
πανοπλιῶν των, γυναῖκες μετὰ τῶν κο-
σμημάτων αὐτῶν, καὶ ἱερεῖς μετὰ τῶν
ἀμφίων αὐτῶν, ὡς ἐν τινὶ τάφῳ ἐν Γερ-
νεῖτι.

Τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς εὐρίσκόμενα
ἀγγεῖα καλύπτονται ὑπὸ ὑπολευκοῦ χῶ-
ματος, ὁμοίου πρὸς τρυγίαν, καὶ φύσεως
τιτανώδους, ὅπερ ἐξαφανίζεται ἄρα τῇ
ἐπιθέσει νιτρικοῦ ὀξέως. Ἡ ἐργασία αὕτη
δέον νὰ γίνηται μετὰ μεγάλης προσοχῆς,
διότι καίτοι τὸ νιτρικὸν ὀξύδεν βλάπτει
τὸ μέλαν στίλβωμα, πιθανόν ἐν τούτοις
νὰ καταστρέψῃ τὰ ἄλλα χρώματα τινὰ
τῶν ἀγγείων τούτων διατηροῦνται τὸσον
καλῶς, ὡς εἰ πρὸ μικροῦ νὰ ἀφῆθησαν ἐν
τῶν χειρῶν τοῦ κεραμέως, ἄλλα δὲ ἐβλά-
θησαν μεγάλως ἐνεκα τῶν γηίνων ἀλά-
των, μεθ' ὧν ἤλθον εἰς συνάφειαν πλεί-
στα τούτων εὐρέθησαν τεθραυσμένα, ἄλλα
συνηρηολογήθησαν καὶ ἐπεσκευάσθησαν
μετὰ μεγίστης δεξιότητος. Ἡ τέχνη ὁ-
μως τῆς ἐπισκευῆς, ἐνν μάλιστα ὁ τε-
χνίτης προσθήσει λεπτομερείας ἀοράτους
ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, δύνανται, νὰ μεταμορ-
φώσῃ τὸ ἀντικείμενον, ὃ δὲ ἀρχαιολόγος
ὀλίγην δέον νὰ διδῇ ἐπὶ τῶν νεωτέρων
προσθηκῶν ἀξίαν.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

Ἡ ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

(Κατὰ τὸ Τεσχιόν).

Ἀμφότεροι κατάρκουν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ
ἐν τινὶ ἀποκέντρῳ τῆς πρωτευούσης ὁδοῦ.

Ὁ ἀρτοποιός, ἀνὴρ θετικός, με ὤμους
εὐρεῖς, ὧν οἱ ἀνεπτυγμένοι καὶ τυλῶδεις
ἐκ τῆς ἐργασίας μυῶνες κατέστησαν ἰσχυ-
ροὶ ὡς ὁ σίδηρος, κατοικεῖ εἰς τὸ ἰσό-
γειον. Εἶνε ἀνθρώπος τῆς παλαιᾶς ἐπο-
χῆς, ἀγροτικός, ἀφελής, γνωρίζων κατὰ
βάθος τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ λίαν εὐχα-
ριστημένος ἐκ τῆς τύχης του.

Τῷ κλιβάνῳ πρόκειται μικρὸν ἐργα-
στήριον, οὐτινος ἢ τῆς εἰσόδου θύρα φέ-
ρει κωδωνίσκον, ἠχοῦντα ἀπὸ πρωίας μέ-
χρις ἑσπέρας.

Ἄνωθεν τοῦ κλιβάνου εἰς τὸ πρῶτον
πάτωμα κατοικεῖ ὁ μυροπῶλης. Δὲν εἶ-
νε ἐκ τῶν κοινῶν τεχνιτῶν. Νομίζει, ὅτι
ἐγεννήθη διὰ νὰ ἐφευρίσκη, ὅτι ἔχει δη-
μιουργικὸν πνεῦμα. Καταναλίσκει τὸν
καιρὸν του εἰς τὴν παραγωγήν νέων μύ-
ρων. Τὰ ἐξ ἰων, ῥόδων, οἰνάνθης καὶ χαι-
ρεφύλλων κατασκευάζομενα, ἂν καὶ ἀρι-
στα καὶ εὐσώματα, τῷ φαίνονται κοινὰ
καὶ τετριμμένα. Καὶ ἀγρυπνεῖ ὀλοκλήρους
νύκτας ἐν τῷ μικρῷ καὶ ἀνευ ἐπιπλῶν
δωματίῳ του. Αἱ ἀγρυπνίαι διαδέχονται
τὰς ἀγρυπνίας, αἱ δοκιμαίαι τὰς δοκιμαίας.
Διυλίζει, συνδυάζει, μιγνύει, διαλύει,
στραγγίζει καὶ ψήνει, ἀφήνων πλήρη ἑλευ-
θερίαν εἰς τὸν πρὸς πᾶν τὸ ἀγνωστὸν καὶ
καινοφανές οἰστρόν του.

Ἐν τούτοις ἢ πάντοτε μικρὰ πελατεία
του ὀλονεν ἐλαττοῦται. Τὸ κοινὸν διέρ-
χεται χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλήν, αὐ-
τὸς δὲ φοβεῖται νὰ παραδώσῃ πρὸς πᾶν
σιν τὰ προϊόντα του εἰς τὰ μεγάλα μυρο-
πωλεῖα, φοβούμενος μὴ ὑποκλέψωσι τὸ
μυστικόν του.

Κάποτε ἦχει καὶ ὁ κωδωνίσκος τῆς ἄ-
νω εἰσόδου. Νεαρὰ τις ῥάπτρια, νεανίας ἢ
γέρον, ἔρχονται, ὅπως ἐκλέξωσιν ἀρωμά-
τι, κεκλεισμένον ἐντός κρυσταλλίνης Ἐ-
νετικῆς φιάλης, ἀρωμα παραδόξου, μίγμα
ὀποπανάκου καὶ κρίνου Κινεζικοῦ, οἰνάν-
θης ἢ ἀμβάρεως.

Μὲ ὄλην τὴν μικρὴν τοῦ πελατεῖαν, τὴν
ὀλονεν ἐλαττομένην, ἐξακολουθεῖ ἐργα-
ζόμενος, καὶ ἀναζητῶν εὐσσομότερα τῶν
ἤδη γνωστῶν καὶ λεπτότερα μύρα.

Ἄλλ' ὁ κωδωνίσκος τοῦ ἀρτοποιοῦ ἢ
χεῖ πάντοτε θορυβώδεστερον. Ἀκούονται
αἱ φωναὶ τῶν παραγγελλόντων ἀρτους
πελατῶν, ὁ κρότος τοῦ μετρούμενου χρή-
ματος, τὰ φαιδρὰ φλυαρήματα τῶν ἐργα-
τριῶν, ὁ γέλως τῶν παιδιῶν, ὁ θόρυβος τέ-
λος βίου ἐργατικοῦ ἀπὸ πρωίας μέχρι βα-
θείας νυκτός.

Κατὰπαύει ὀλίγον, ἄλλ' ὅπως ἐπαναρ-
χισθῇ ὑπὸ ἄλλο εἶδος. Εἶνε ἤδη ὁ θόρυβος

τοῦ ἀνοιγομένου καὶ ἀναπτομένου κλιβᾶ-
νου, τῆς εἰσαγομένης καὶ ψηνομένης ζύ-
μης. Ἐπέρχεται δίωρος σιγή, καὶ εἶτα ὁ
θόρυβος ἐπαναλαμβάνεται πάλιν.

Ἐποφῶσκει ἡ ἡμέρα, καὶ ὁ μυροπῶλης
ἐργάζεται καταγίνεται εἰς τὴν ἀνακά-
λυψιν νέου μύρου.

Τελεῖα σιγή βασιλεύει· ἀκούεται κά-
τωθεν ὁ συριγμός τῆς ψηνομένης ζύμης.

Ἄβηνης φωνή τις ἐκ τοῦ κλιβάνου ἀδει:

«Εἶμαι τὸ μαννα τῶν πτωχῶν διδοῦ ζωὴν καὶ δύ-
ναμιν εἰς τὰ ὑπὸ τῆς ἐργασίας καταβλήμενα σώ-
ματα. Ἐκαστὸν τῶν ψυχίων μου εἶνε ἱερὸν, διότι
εἶνε ὁ ἱερὸς τοῦ ἔργατου, τὸ δάκρυ τῆς χήρας. Γεννώ-
μαι ἐν τοῖς κόλποις τῆς θεητικῆς γῆς. Εἶμαι τὸ
κρίαι καὶ τὸ γάλα. Ἐν ἔμοι εὐρίσκειται τὸ ἀναγκα-
σοῦν διὰ τὸν ἐγκέφαλον φωσφορῶχον ἄτομον καὶ ὁ
κωδωνίσκος ἰσός, ὁ ἐνδυναμῶν τοὺς μῦς τῶν ἔργατῶν.
Εἶμαι τὸ μαννα τῶν πτωχῶν.»

Ὁ μυροπῶλης ἀκούει σιωπηλῶς τὸ
ἄσμα τοῦ ἀρτου, δάκρυα δὲ ῥέουσι ἐπὶ
τοῦ ὄχρου καὶ ἰσχυροῦ τοῦ προσώπου.

Πόσον εἶνε εὐτυχεῖς, ἀναφωνεῖ, ἐ-
κείνοι, ὧν ἡ καθημερινὴ ἐργασία εἶνε ὠ-
φέλιμος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ ὅμως
σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ὅτι δὲν με ἔκα-
μες ἀρτοποιόν, ἀλλὰ μοὶ ἐπέτρεψες νὰ
γευσθῶ τοῦ μεθυστικοῦ ὀπίου τῆς δημι-
ουργίας, τῶν ἀνακαλύψεων.

Καὶ λαθῶν ἐκ τοῦ θαλακίου του τὸ τε-
λευταῖόν του δεκάλεπτον:

— Καίριος εἶνε νὰ μεταβῶ πρὸς ἀγο-
ρὰν ἀρτου, ἐπιθύρισην.

(Μετὰφρασις ελευθέρᾳ Κ*) VERNICKY.

Ἡ ΕΞΙΩΝ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

(Διήγημα)

Ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ μικρᾷ αἰθούσῃ,
ἐν ἣ λαμπουσα ἀρίστως ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ
ὕφασματος τῶν τοίχων τὰ χρυσαὰ πλαί-
σια τῶν εἰκόνων καὶ ὁ οὐρεχάλκος τῶν
ἀνθοδοχείων, ἐν τῷ κομψῷ καὶ ἡδυπαθεῖ
ἀσύλω, ὅπερ πληροῦται ἐκ τῶν λάμψεων
τῆς κεκρυμμένης ὑπὸ τὰ μέταλλα τῆς
ἐστίας πυρᾶς καὶ τοῦ ἀρώματος τῶν ἐν
Σινικοῖς ἀγγείοις φυλασσομένων ῥόδων, ὁ
βαρῶνος ἀδιάφορος πρὸς τὴν περιβάλλου-
σαν αὐτὸν πολυτέλειαν, καθηταὶ ρεμβώ-
δης. Ἐπὶ τῶν γονάτων κρατεῖ βαρύτιμον
ἀργυροποιικτὸν κιβώτιον, ὅπερ τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην εἶχεν ἀνοίξῃ. Διὰ τῶν λεπτε-
πιλέπτων δακτύλων του ἠγείρει τὸ ἐκ
βελούδου κάλυμμα, τὸ ὅποτον ἔκρυπτε τὸ
περιεχόμενον. Συγκεντρωμένον διὰ μηχανι-
σμοῦ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, πίπτει ἐφ' ἀ-
πασῶν τῶν γωνιῶν τοῦ κιβωτίου, ἐξ οὗ
ἀναδίδεται ἀρωμα ἱριδος καὶ ξηρῶν ἀν-
θέων καὶ ὁ ρεμβασμός τοῦ βαρῶνου εἶνε
τὸσον βαθύς, ὥστε δὲν ἀκούει πλέον τὴν
ἔξωθεν προερχομένην ταραχὴν, τὸν θόρυ-
βον τῶν περιπατούντων, τὴν βροχὴν, ἢ
σφοδρὸς ἀνεμὸς ῥίπτει κατὰ τῶν παρα-
θύρων.

Ἄλλὰ τί ἐνδιαφέρει τὸν βαρῶνον ἢ
βροχὴ καὶ ἡ καταγίγ, ἐνφ τρικυμία κα-
τέχει τὴν καρδίαν του; Ἐν τούτοις αἱ
ἀπιστίαι τοῦ ἔρωτος δὲν εἶνε νέον τι δι'
αὐτόν· γνωρίζει βεβαίως, ὅτι τὸ νὰ βα-
σιζῆται τις ἐπὶ τῆς σταθερότητος ἐρωμέ-
νης, εἶνε ὡς νὰ γράφῃ ἐπὶ ἄμμου, καὶ
ἐν τῇ πείρᾳ του περὶ τῶν ἀνθρωπίνων
πραγμάτων δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μνη-
σκαιῆ κατὰ τῆς χαριστάτης ἐκείνης μι-
κρᾶς ξανθῆς, ἣτις πρὸ μικροῦ τῷ ἀπέ-
στειλεν ἐπιστολὴν, ἐν ἣ ἀνήγγειλεν ἀε-
λως καὶ εἰλικρινῶς, ὅτι τὸν ἐγκατέλειπε
μετὰ τρίμηνον σταθερότητα, ἣτις... καὶ
αὐτὸν ἔτι ἤρχιζεν ἤδη νὰ τον φοβίξῃ.
Ὅχι· ἀνέγνωσεν ἠσυχῶς τὸν ἀποχαιρετι-
σμόν, εἶτα, ὡς ἀνθρώπος ἀγαπῶν τὴν τά-
ξην, ἔθεσεν καὶ αὐτὴν παρὰ τὰς ἄλλας
γυναικειᾶς ἐπιστολάς, τὰ μόνον λειψάνα
τῶν ἐφημέρων δεσμῶν του.

Καὶ τώρα ἰδοὺ τὰ βλέμματά του βλέμ-
ματα ἀλλόφρονος, ἰδοὺ στεναγμοὶ κακῶς
συγκρατούμενοι διαφεύγοντες ἐκ τῶν τρε-
μόντων χειλέων του. Τί ἔχει λοιπὸν ὁ
κομψοῦμενος γέρον, ὁ τῶσον ἡμερος πάν-
τοτε; Ὅποια σκέψις ἔφερον αἰφνης τὴσὴν
μελαγχολίαν καὶ τὴσὴν θλίψιν ἐπὶ τοῦ
μετώπου του;

Ἐν τῷ εὐώδει κιβωτίῳ, ἐν φ παρ' ἀλ-
λήλοισ ἀναπαύονται ὡς οἱ νεκροὶ ἐν τῷ
κιβωτίῳ τὰ ψυχρὰ λειψάνα τῶν μα-
καρίτων ἐρώτων του, ὁ βαρῶνος ἀναζητεῖ
τυχαίως. Ἐκ τῆς χειρὸς του πίπτουσι
μια πρὸς μίαν αἱ δέσμαι τῶν ἐπιστολῶν
κατὰ τάξιν καὶ μεθοδικῶς τοποθετημένα.
Δι' ἐνὸς βλεμμένου τὰς διατρέχει. Οἱ
χάρται εἶνε διαφόρων χρωμάτων καὶ γρα-
φαὶ ποικίλλουσιν ἀπειρώς. Εἶτα παρου-
σιάζονται χειρόκτια, ἀνθη, δακτυλιόλιθοι,
ὀλοκλήρον ἐπιτελεῖον ἀναμνήσεων. Ἐ-
κεῖνα πρόσφατα ἔτι μαρτυροῦσι τὰ τε-
λευταία συμβάντα· μικρὰ τις καρφίς, ἀ-
κρα ταινίας, ῥόστρυχοι ξανθῆς ἢ μελαγ-
χροῖνης ἀνακαλῶσι περυσινὰς εἰκόνας· ἔ-
καστον δὲ τῶν ἀντικειμένων τούτων ἐνε-
θύμιζεν δρᾶμά τι. Ἄλλ' ὅσον οἱ δακτύ-
λοι βυθίζονται ἐν τῇ κόβῃ ἐκείνῃ, τὸσον
πλειότεραν ἀμφιβολίαν καὶ ἀδιαφορίαν
ἀπαντᾶσι... Βωθὴ διαμαρτυρία ἐξέρχεται
ἐκ τῶν τεκμηρίων τούτων τοῦ αἰωνίου ἔ-
ρωτος, ἐκ τῶν θλιβερῶν ἐκείνων λειψάνων,
ἅτινα ἐσημείωσαν διὰ τῆς σφραγίδος των
ὁ χρόνος καὶ ἡ λήθη!

Μηχανικῶς δὲ καὶ τὸ πρόσωπον ἔχων
συνεσταλμένον ὑπὸ μειδιάματος πλήρους
πικρίας ὁ βαρῶνος, ἀφοῦ ἀνεκίνησεν ὄλον
ἐκείνον τὸν ἐρωτικὸν σαρὸν, τὸν ἀφῆκε
νὰ ἐπαναπέσῃ μετὰ κινήματος ἀπογοη-
τεύσεως. Σκέπτεται περιλυτος, ὅτι ἔλη-
τὸ γῆρας, ὅτι αὐρὸν συμπληροῖ τὸ ἔλη-
κοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ὅτι ἐκ
τοῦ παρελθόντος βίου του οὐδὲν τρυφε-
ρόν, οὐδὲν εὐάρεστον τῷ ἀπομένει· οὐδε-
μία ἀνάμνησις. Καὶ ἐν τούτοις ὑπῆρξεν
ἐποχὴ, καθ' ἣν ἦτο νέος—πόσος χρόνος
ἔκτοτε, Θεέ μου!—Εἰκοσαετίας ἦτο μόν-
ον. Σφριγῶν ἐξ ὑγείας, δυνάμεων καὶ
μέλλοντος, ἐτρέφετο ὑπὸ ὀνείρων, ἠλπίζεν
ἀλλ' αἰφνης... Τίς λοιπὸν συνέτριψεν οὕτω

τὰς πτωχὰς αὐτὰς ὀνειροπολήσεις; Διὰ τί
τὸ κενὸν τοῦτο ἐν τῷ βίῳ του καὶ ἐν τῇ
μνήμῃ του;... Διὰ τί ὁ σκοτεινὸς οὗτος
πέπλος ἐπὶ τοῦ παρελθόντος;...

Δὲν ἐνθυμεῖται πλέον, ἀλλ' ἡ πικρία ἐ-
ξεγείρει τὴν καρδίαν του. Ἄλλοτε ἐγεύ-
ετο ἀφθόνως ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ δένδρου
τῆς ζωῆς· σήμερον τῷ φαίνεται, ὅτι τὸ
στόμα του πληροῦται ἐκ τέφρας. Ἄ! τὸ
κιβώτιον ἐκεῖνο εἶνε τὸ κοιμητήριον, ἐνφ
ἔθαψεν ὄλην τὴν ἐνεργειάν του καὶ τὴν
νεότητά του· καὶ σήμερον κεκμηκὸς τὸ
σῶμα, κενὸς τὴν καρδίαν, διέρχεται ἐξ
αὐτοῦ τοῦ βίου του ὡς ξένος, ἀναγινώ-
σκων τὰ ἐπὶ τῶν τάφων ἐπιγεγραμμένα
ὀνόματα, χωρὶς ποτε νὰ ἐγνώρισε τοὺς
νεκρούς.

Ὅποσον ἀρὰ γε εἶνε τὸ κιβωτίδιον ἐ-
κεῖνο, ὅπερ ὁ βαρῶνος ἀνασείει ἐκ τῆς
φλογός, ἣτις ὄλα τὰ μεταβάλλει εἰς τέ-
φραν, βοστρύχους, εἰκόνας, τρυφερὰ ἐπι-
στολάς; Εἶνε ναστοχάρτινον μετὰ χρυ-
σῶν γραμμῶν, δεδεμένον διὰ θώμιγκος
ἐρυθροῦ. Ὁ βαρῶνος φαίνεται διατάξῃ
νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ θώμιγκος μέλαι-
ναν σφραγίδα. Διὰ τοῦ ἀκρου τῶν δακτύ-
λων του στρέφει καὶ ἀναστρέφει τὸ κι-
βωτίδιον, ἐφ' οὗ ἀδιάφορον τὸ βλέμμα του
πίπτει· καὶ ὅτε τέλος ἀποφασίζει νὰ
ἐγείρῃ τὸ κάλυμμα, ὅφ' ὁ βεβαίως ἀπο-
γοήτευσις νέα τὸν ἀνακένει, δὲν βλέπει
ἢ μικρὰν ἀνθοδέσμην ἐξ ἰων, εὐτελεῖ ἀν-
θοδέσμην ἀξίας δέκα λεπτῶν, ξηρὰν καὶ
συνεστριμμένην, ἀφ' ἧς ἀναρτᾶται ἀπὸ
χονδροῦ σειρητιοῦ ἱερὸν μετάλλιον, οὐτι-
νος ἐξηλείφθη ὁ τύπος ἐκ τῆς ἀρχαιότη-
τος. Πρὸς στιγμὴν ὁ βαρῶνος μένει ἐκ-
πληκτός· εἶτα τὸ ἀποπληνῆθεν ἐν τῇ
ἀκαταλήλῳ ἐκείνῃ θήκῃ μετάλλιον, τὸ
ὡς σταυρὸς παρὰ τὸ προσκεφάλαιον κα-
κῆς γυναικός, τῷ φέρει μειδίαμα σχεδὸν
ἐπὶ τῶν στρυφῶν χειλέων του... ἀλλ' αἰφ-
νῆς ἡ φυσιογνωμία του ἄλλοιοῦται, καὶ
ἡ τρέμουσα χεὶρ του μετὰ κόπου ὑποστη-
ρίζει τὴν βαρείαν του κεφαλήν. Τὸ πρὸ
τῶν ὀμμάτων κυματίζον νέφος διακρή-
γνυται.

Ἐνθυμεῖται.

Τριάκοντα περίπου ἔτη παρήλθον ἔκτο-
τε. Ἡ ἱστορία ἐκείνη συνέβη κατὰ με-
λαγχολικὴν τινα καὶ ὑγρὰν ἡμέραν τοῦ
Δεκεμβρίου. Μικραὶ σταγόνες ἔτρεμον ἐπὶ
τῶν φλοιῶν τῶν δένδρων, ἅτινα ἠγειρον
θλιβεράς πρὸς τὰ ἄνω τοὺς γυμνοὺς των
κλάδους. Ἐνόμιζε τις, ὅτι ἡ ἀπειρος μο-
νοτονία τοῦ οὐρανοῦ ἀνανεκλάτο ἐν τῷ
βορβόρῳ τῶν πεζοδρομίων. Ἡ ψυχρὰ ὀμί-
χλη καταπίπτει ἐπὶ τῶν ὁδῶν, καλύπτου-
σα τὰς ἀμάξας καὶ τοὺς περιπατοῦντας,
οἵτινες συμποικνοῦνται ἐν ταῖς μεγίσταις
ἐκείναις ἀρτηρίαις τῶν Παρισίων, πυρε-
σοῦνταν ἐνεκα τῆς προσεγγίσεως τοῦ νέου
ἔτους. Ἐπὶ τῶν πολεοεάρτων ἡ περιέργεια
ὠδήγει τὰ πλήθη περιοδεύοντα ὡς μυρ-
μηκιά. Καὶ ὁ βαρῶνος ἐπλανᾶτο ἐν μέσῳ
τοῦ βομβοῦντος πλήθους, ῥίπτων ἐπὶ τῶν

συναστίζομένων βλέμμα σκυθρωπὸν καὶ
ἀδιάφορον.

Ναί· ἀνεμυμήσκητο. Καὶ τότε, ὅπως
καὶ σήμερον, μία γυνὴ τὸν εἶχεν ἀπατή-
σῃ· ἀλλ' ἡ καρδία του τρυφερὰ καὶ εὐαί-
σθητος ἔτι ἤλγει, ἀγνοοῦσα, ὅτι ὁ βίος
εἶνε λαχέτω, ἐνφ οἱ παίζοντες, ἂν δὲν εἶνε
προδιατεθειμένοι εἰς τὴν ζημίαν, δὲν ἔ-
χουσιν ἄλλο καταφύγιον ἢ τὴν αὐτοκτο-
νίαν. Καὶ ἀρα γε, ἐν τῇ ἀφελείᾳ του, ἐν
τῇ ἀγνοίᾳ τοῦ ἄλλου, ὁ ὠραίος ἐκεῖνος
νεανίας, ὁ μόλις ῥιφθεὶς ἐν τῷ κόσμῳ,
δὲν ἐσκέφη ν' αὐτοκτονήσῃ; Καὶ ἡ-
δύνετο παραδόξως εἰς τὴν προστριβὴν
τοῦ ἄλλου του κατὰ τῆς εὐτυχίας τῶν
ἄλλων, αἰθανόμενος—ὡς τὰ χεῖλη πη-
γῆς τινος περιστρεφόμενα ὑπὸ τοῦ σιδή-
ρου τοῦ χειρουργοῦ—ὄλην τὴν εὐαισθη-
σίαν τῆς καρδίας του ἐξεγειρομένην μέ-
χρι τοῦ παροξυσμοῦ ἐκείνου, ὅστις γεννᾷ
κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς φύσεις τὴν
παραφροσύνην τοῦ ἠρωισμοῦ ἢ τοῦ ἀπελ-
πισμοῦ!

Ἐδῶ ὑπάρχει χάσμα τι ἐν ταῖς ἀνα-
μνήσεσι του. Ἄλλ' αἰφνης βλέπει πάλιν
ἐκυτόν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λιθοστρώτου, κρε-
μάμενον διὰ τῆς μῆς μὲν χειρὸς ἀπὸ τοῦ
χαλκίνοῦ ἵππου τινός, διὰ τῆς ἄλλης δὲ ἐ-
γείροντα τὸ ἀναισθητὸν σῶμα μικρᾶς κό-
ρης... Ποῖον μυστηριώδες ἐνστικτὸν τὸν
ὤθει νὰ σώσῃ τὴν ὑπαρξίν ταύτην ἀπὸ
τοῦ θανάτου, πρὸς ὃν αὐτὸς οὗτος εἶνε
ἔτοιμος νὰ ριθῇ!... Τὸ πλῆθος συμποικ-
νοῦται περὶ αὐτόν. Ψιθυροὶ θαυμασμοῦ
διαδέχεται τὰς ἐντρόμους κραυγὰς. Σχη-
ματίζουσι κύκλον παρατηροῦσι μετ' ἐν-
διαφέροντος τὸν κομψὸν καὶ ἡμερον ἐκεῖ-
νον κύριον, ὅστις γονυπετῆς ἐν τῷ βορβό-
ρῳ, ἀποσπογγίζει διὰ τοῦ οἰκοσημοφόρου
ρινομάκτρου του τὸ πρόσωπον καὶ τὰς
χεῖρας τῆς παιδίσκης. Αὕτη ὄχρα, τετα-
ραγμένη ὑπὸ παιδαγωγικῶν κινήσεων, κρα-
τεῖ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐ-
πῶλει ἔα, ἡ πτωχὴ... Ἐν τῇ πτώσει ἀ-
πῶλεσε τὸ ἑλαφρόν της κάμιστρον· ἀλλὰ
διὰ κινήματος χαριστάτου οἱ ἠνωμένοι
καὶ συνεσταλμένοι δακτυλοὶ τῆς, ἐν ἀγω-
νίᾳ μυχίας τινός δεήσεως, θλίβουσιν ἰσχυ-
ρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ταπεινῆν μικρὰν
ἀνθοδέσμην, ὅπως μεμαραμμένην, πλήρη
πηλοῦ. Αὕτη ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἐν τῷ κιβω-
τίῳ ἀναπυρομένη ἀνθοδέσμη.

Ἐν ἔτι κενὸν ἐν ταῖς ἀναμνήσεσι τοῦ
βαρῶνου... Ἰδοὺ ἐν τούτοις σκιαγραφεῖ-
ται φαλακρὰ τις κεφαλή. Εἰς ἰατρὸς
πλησιάζει, παρατηρεῖ τὸ παιδίον, κύπτει
καὶ τὸ ἐξετάζει· λέξεις συγκεχυμέναι ἐξέρ-
χονται τῶν λεπτῶν χειλέων του «ἐξάντλη-
σις... ρθίσις...» Τὸ μέλλον τῆς εἶνε ἡ
βραδεία ἀγωνία ἐν ταῖς ὄχραις ἡμέραις
τοῦ νοσοκομείου.

Τὸ παιδίον δὲν κρῶναι πλέον. Ἐνδε-
δυμένη διὰ καινουργούς καὶ μακρὰς ἐ-
σθῆτος, ἀναπυρομένη ἐν μεγάλῃ θερμο-
τάτῃ κλίνῃ, ἀφήνει τὰ βλέμματά της νὰ
πλανῶνται ἐπὶ τῶν ποδοχρόων μεταξωτῶν,
δι' ὧν εἶνε κεκαλυμμένοι οἱ τοῖχοι τοῦ

νων. Τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιτροπῆς τηροῦμεν εἰς τὴν διαθέσει παντὸς βουλομένου. — Σπανιώτατον φαινόμενον παρατηρήθη ἐφέτος ἐν Παρισίοις. Τὰ δύο πρῶτα μεγάλα βραβεῖα τῆς ἐπιστήσεως καὶ τοῦ ὄργανου καὶ τῆς αὐτοσχεδιάσεως ἀνεμεμήθησαν εἰς κυρίας, τὴν δεσποινίδα Gonihuer καὶ τὴν δεσποινίδα Boulay, ἧτις, ἐν παρεμβάσει, εἶνε τυφλή, καὶ κατὰ πρῶτον ἦδη διαγωνίζεσθαι. Ἰδοὺ εὐγενὲς στάδιον διὰ τὰς γυναῖκας, ἡ καλλιέργεια τῆς μουσικῆς.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Π. Ι. Ἀλκυονὶς ἐκαλεῖτο τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Δὲν νομίζετε, ὅτι εἶνε προτιμότερον ὡς ὄνομα κομψῆς τοποθεσίας ἢ κομπούλειος; — Ε. Ρ. Ὀδησσόν. Τί νὰ γένη; Τῆς τύχης. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φιλικὰς φροντίδας. — Ε. Φ. Δύνασθε νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε καὶ ὡς ὄνομα. Γάλλα ἐκαλεῖτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Οὐαλεντιανοῦ καὶ δευτέρα σύζυγος Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. — Π. Κ. Μήγαρον. Ἐλθέθῃ. Ἐάν τύχη ἀνάγκη θὰ σὰς παρακαλέσωμαι. Εὐχαριστοῦμαι. — Ἀμφίον. Ἐπειδὴ δὲν θυνάμεθα νὰ σὰς παραπέμψωμεν εἰς οὐδὲν ληξιαρχικὸν βιβλίον εὐχαριστοῦσας ἀπαντῶμεν, ὅτι ὁ μὲν Ἀδάμ, ὅταν ἐπλάσθη ἦτο 30 ἐτῶν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σατωβριάν (ὅστις βεβαίως ἦτο παρών) ἡ δὲ Εὐὰ ἔζησεν 940 ἔτη, ὧν τὰ δέκα ὡς χίρα Πολλοὶ συγγραφεῖς μνημονεύουσιν, ὅτι ἦτο ὀλιγώτερον φιλόσοφος τοῦ Ἀδάμ, καὶ δι' αὐτὸ ἴσως ἡ πτωχὴ ἐπέπρωτο νὰ τὸν κλαίῃ ἐπὶ τὸσον καιρὸν! — Π. Π. Βυζίνην. Ἐν τῷ προσεχεῖ. Ἄλλ' ἐν θέλητε νὰ καταχωρισθῆτε πολὺναις πρὸς καὶ νὰ συνεννοηθῆμεν προηγουμένως διὰ τὰ τέλη. — Καλαδραμάχω. Σμύρνην. Ἐλθέθῃ. Ἐάν δὲν ἐφοδοῦμεθα, ὅτι θὰ ἐκάνυται κακὴν χρῆσιν τοῦ βραβευθσομένου, θὰ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ λάβητε μέρος ὡς κριτῆς. — Σπ. Λ. Ἐπίσης. Καὶ ἡμεῖς εἰ-

μεθα εὐθεροῖ! — Ἐκτρέμασι. Ἐλθέθῃ. Εὐχαριστοῦμαι. Θὰ γράψωμεν. Θὰ σὰς διηγηθῶμεν ἐν ιστορικόν. Οἱ Ἀσούριοι εἶχον τρόπον ἑλως ἰδιάζοντα, ὅπως ὑπανδρεύουσι τὰς θυγατέρας των. Κατ' ἔτος συνήθουσαν αὐτὰς καὶ τὰς ἔθετον εἰς δημοπρασίαν. Χάρις εἰς τὸν συναγωνισμὸν τῶν κλουσίων ἀνδρῶν αἱ προσφοραὶ ἀνήρχοντο εἰς σπουδαῖα ποσά, αὐτὰ κατετίθεντο ἐν κοινῷ ταμίῳ, ὅπως χρησιμεύουσι εἰς τὸ νὰ ὑπανδρευοῦνται αἱ ἦτρον εὐμορφοὶ καὶ συνεπῶς αἱ ὀλιγώτερον ἐπιζητούμεναι. Ὅσον ἀσχημότερα ἦτο ἡ κόρη, τόσοῦν μεγαλύτερον καὶ τὸ ποσόν, ὅπερ εἶδιδε, καὶ ὅπερ εἶνε ἡ πρώτη πηγὴ τῆς πληγῆς, ἧτις καλεῖται σήμερον προῖξ. Ἄν εἶσθε γυνή, τί θὰ ἐξώδευον διὰ σὰς οἱ πτωχοὶ Ἀσούριοι! — Π. Α. Μ. Τὴν Ἰστορίαν τῶν Δακτυλιοσφιδῶν εὐρίσκετε μόνον εἰς τὰ 4 φύλλα τῆς Ἑβδομάδος, ἐν ἣ ἔδημοσιεύθη. Ἡ ἀνατύπωσις ἐξητηλήθη Τίμη λ. 80. — Δ. Π. Πάγον. Στέλλονται εὐχαριστως. — Ν. Γ. Λαρία. Ἐλθέθῃ. Θὰ γράψωμεν βραδύτερον. — Ἀπολυθέντι τῆς δημοπρασίας Κοκουβάντες. Σὰς παρηγορεῖ ὁ καθαρός ἀήρ; Καὶ ἐκτίσθη τέλος τὸ... Ἰσπανικὸν μέγαρον. — Μίς. Ἐδώκαμεν τὴν ἐπιστολὴν σὰς τῷ κ. Dandy, ὅστις σὰς ἀπαντᾷ: «Ἄλλοτε εἶχον τὴν πεζὴν αὐτὴν συνήθειαν νὰ φέρωσι σταυροὺς καὶ φυλακτὰ αἱ μητέρες μας εἰς τὸ στήθος των ἀνηρημένα. Τί πεζόν! Ὑμᾶς, ὦ! σὰς ἐφορῶ, μίς, μὴ τύχη καὶ μετασθῆτε πουθενά χωρὶς νὰ φέρητε καὶ σὰς ἐν φυλακτῷ, ἕνα μικρὸν μικρὸν μαξιλαράκι γεμάτον σκόνιν ἀρωματικῆν, ἧτις νὰ σὰς εἶδῃ τὴν εὐωδίαν, ἢν, προτιμᾷτε: μὴ τύχη καὶ τὴν λησμονήσῃτε αὐτὴν τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ σурμου, ὅπως καὶ ὅλα τὰλλα, ὅσα σὰς εἶδαθα, διότι θὰ ἐληθεθῆτε ὡς ἐπαρχιωτὶς ἀπαιδευτος ἢ ὡς παραβάτης νόμου, ὃν πᾶσα γυνὴσι Ἑλληνίς πρέπει νὰ τηρῇ ὡς κόρη ὀθαλμοῦ. — Π. Δ. Λορδένον. Ἰδοὺ τί ἐλάσομεν ἐν μεταφράσει, ἐφ' ᾧ καὶ εὐχαριστοῦμεν. «Ὁ ἱατρὸς πρὸς τὸν δημοσίον ἐπάλληλον — Λοιπὸν ἀπὸ τί πάσχετε; — Ἀπὸ ἀπντίας. — Καὶ τί ὄραν κατακλίνασθε; — Ὁ ἱατρὸς, δὲν πρόκειται περὶ τῆς νυ-

κτός. Πρόκειται περὶ τῶν ἐργαζομένων ὡς ἐν ἐν τῷ ὄπουργεῖω. Μήπως καὶ οἱ Ἀγγλοὶ διπλόηλοι διορίζονται ὑπὸ... Ἑλλήνων βουλευτῶν; — Ἀναγκαστῆ Ὁ ἀποθανὼν δὲν ἦτο ὁ προσφιλες ἡμῶν συναργάτης, ἀλλ' ἄλλος συνώνυμος. Νομίζετε, ὅτι εἶνε εὐκολον εἰς δημοσιογράφους ν' ἀποθνήσκωσιν εἰς Καρλοσάδ; Καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἦρκει νὰ σὰς πείσῃ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Ἐκδόσεις τῶν ἐν τῷ Ναυτικῷ Νοσοκομείῳ Πειραιῶς ἀσπραγμῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1881-1888. Ἐν Ἀθήναις.

Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας, ὑπὸ Α. Ρ. Ραγκαβῆ. Τεύχος Ε'. Ἀρπυαίαι — Ἀχιλλαίαι. Ἐν Ἀθήναις.

Ἀρχαιολογικὸν Δελτεῖον Τεύχος Μαΐου. Ἐν Ἀθήναις.

Sur les Aéthies (Espèce de monnaies de Crète et la date de la grande inscription contenant les lois de Gortyne) par J. N. Svoronos.

Τὰ κατὰ τὴν κηδεῖαν Ἰωσήφ Ν. Μομφερράτου. Ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Ἰσόμνημα πρὸς τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα τὸν Οἰκουμηνικὸν Πατριάρχην Διονύσιον τὸν Ε' καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον. Α. Μακράκη.

Ἀγγέλλονται

Παναθήναια. Μηνιαῖον περιοδικὸν ὑπὸ Γεωργίου Ε. Δημητριάδου.

Ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους, ὑπὸ Σίμωνος Λιωτέλλῃ φοιτητοῦ.

Βίος ἐνδόξων ἀνδρῶν ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὑπὸ Χαρίση Πουλλίου καθηγητοῦ.

ΤΙΜΑΙ — ΑΓΓΕΛΙΩΝ Ὁ στίχος ἀπαξ λ. 40, δις 75, τρίς 80. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ 80. 15 κατ' ἔτος. — Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς 80.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΑΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΠΟΝΗΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΜΕΡΟΣ ΑΙ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ ΑΡΧΕΤΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΜΕΤ' ΟΥ ΠΟΛΥ ΚΑΤΑ ΤΕΥΧΗ

Αἱ Τουρκοκρατούμεναι Ἀθῆναι τῆς α' Περίου (1458-1678) θ' ἀποτελοῦσιν ἕνα τόμον, θὰ ἐπαντᾷ δὲ τούτῳ Παραρτήματα, περιέχοντα σχετικὰ χρονολογικὰ χωρία, ἔγγραφα, διαφόρους πίνακας καὶ εἰκόνας, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἤθη καὶ ἔθιμα, δοξασίας καὶ παραδόσεις, τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἐποχῆς, γλωσσικὴν ἑλλην, ὀνοματεπώνυμα, ἐπιγραφὰς καὶ ἄλλα σχετικὰ πρὸς δὲ πλήρη κατάλογον τῶν πηγῶν, ὧν ὁ ἐκπονήσας τὸ ἔργον ἐποιήσατο χρῆσιν.

Ὅτις αἱ Τουρκοκρατούμεναι Ἀθῆναι, γεγραμμένα εἰς γλῶσσαν ὁμαλὴν καὶ ἀπείρτητον, θὰ εἶνε εὐπρόσδεκτοι καὶ τοῖς πολλοῖς, δυναμένοις νὰ ἀναγνώσωσιν εὐαρέστως τὸ Τεῦχος μόνον ἢ καὶ τινὰ τῶν Παραρτημάτων, καὶ τοῖς ὀλίγοις, δυναμένοις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὅλου ἔργου νὰ λάβωσιν ἀκριθεῖς εἰκόνα τῆς ὅλης ἐποχῆς, μονοῦ δὲ καὶ νὰ δημοιορηθῶσιν ἐν τῇ ἐποχῇ.

Ἐκαστον Τεύχος καὶ ἕκαστον τῶν Παραρτημάτων θὰ τιμῶνται ἀντὶ δραχμῆς ἀνεῦ τῶν ταχυδρωτέλων.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτῶν ὁ βουλούμενος ἐκ τῶν συνδρομητῶν δύναται νὰ δηλώσῃ, ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε συνδρομητὴς εἰς ἄλλο μέρος τῆς

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Τὸ Πρῶτον Τεύχος θέλει διανεμηθῆ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ε.ε.

Ἀπευθυντέον πρὸς τὸν κ. Α. Γρ. Καμπούρογλου ἢ πρὸς τὸν ἐκδότην κ. Ἀλέξ. Παπαγεωργίου.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΙ

Ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ἐστίας Βίλμπεργκ καὶ Μπὲν ΔΡΑΧ. 3.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἐργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Μετάφρασις ΑΘΗΝΑΣ Ν. ΣΕΡΕΜΕΤΗ Ἐπι λαμπροῦ χάρτου — μετὰ 150 εἰκόνων ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 10

ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΥΔΑΤΑ

Γενικὴ ἀποθήκη ἘΝ ΣΥΡΩΙ, ὁδ. Θεάτροῦ

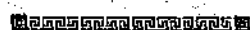
Φαρμακείον I. Τ. Δαυδέρη.

Vals-Vichy-Orezza - Pardina - Janos

ΣΤΟΜΑΧΙΚΑΙ Παστίλλαι VALS.

Καὶ τὸ μόνον ἐπανορθωτικόν τῶν τριῶν τῆς κεφαλῆς ὕδατος τῆς

Mme ALLEN'S

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ΥΑΡΟΓΕΙΟΙ ΣΦΑΙΡΑΙ, εἰς Ἑλλην. γλῶσσαν ἀπὸ 80. 35 — 72. ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἐπὶ καλοῦ χάρτου 80. 1,50 τὰ 100.

ΜΕΛΑΝΗ μαύρη συμπεπυκνωμένη, ἀναλυομένη εἰς ἕξ μέρη ὕδατος, ἐκομίσθη, καὶ πωλεῖται εἰς ὀλίγα δοχεῖα, περιέχοντα 80. 312. Τίμη δοχείου 80. 4,50. Η ΟΚΑ ΔΕΠΤΑ 90 ἀναλυομένη καὶ ἀρίστη ποιότητος.

Νίκος ΚΑΤΟΧΟΣ τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ καὶ ΙΤΑΛΙΚΗΣ διπλογράφου, καὶ ἀρίστης ἔχων συστάσεις, ζητεῖ θέσιν κατ' ἐμπορικῆν καταστάματι ἐνταῦθα ἢ ἐν Πειραιῇ.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΦΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΚΟΡΙΝΘΟΥ - ΑΙΓΙΟΥ - ΠΑΤΡΩΝ

	1	3	33	2	4	32
Πειραιεύς ἀν.	5.30 π.	10.15 π.	1 μ. μ.	Πάτραϊάν. 6.30 π.	12.10	—
Ἀθῆναι	6	10.50	1.35	Αἴγιον	8	2
Κόρινθος ἀφ.	8.55	2.25	5.20	Κόρινθος	11.20	6
Αἴγιον	12.07	6.40		Ἀθῆναι ἀφ.	2.25	9.25
Πάτραι	1.30	8.30		Πειραιεύς	2.55	9.50
						7

ΓΡΑΜΜΗ ΚΟΡΙΝΘΟΥ - ΑΡΓΟΥΣ - ΝΑΥΠΛΙΟΥ - ΜΥΛΩΝ

	202	32	203	33
Ναύπλιον ἀν.	8 π. μ.	10.30 π. μ.	Κόρινθος ἀν.	2.45 μ. μ.
Ἄργος	8.32	11.15	Ἄργος ἀφ.	5.05
Κόρινθος ἀφ.	10.50	1.55 μ.	Ναύπλιον	5.35
Μύλων ὄραν.	7.45 π. μ.		Εἰς Μύλους ὄρ.	5.15

Σημειώσεις: Ἡ ἀμαξοστοιχία 33 ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς διὰ Κόρινθον Ναύπλιον, ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν ἢ δὲ ἀμαξοστ. 32 ἐκ Ναυπλίου διὰ Κόρινθον Πειραιᾶ, ἐκάστην Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον. Αἱ ἀμαξοστ. 2, 4, 33, 32, 202, 203, σταθμεύουσιν εἰς ὅλας τὰς στάσεις καὶ τοὺς Σταθμοὺς. Μεταξὺ Κόρινθου — Ἀκράτας, Πατρῶν — Ἀκράτας, Ναυπλίου — Ἄργου — Μύλων καὶ ἀντιστρόφως, κυκλοφοροῦσι καθ' ἐκάστην τοπικὰ ἀμαξοστοιχία σταθμεύουσαι καὶ εἰς πάσας τὰς Στάσεις.

Τεπογραφεῖον Κορίνθου, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.